

Franciškov prijatelj

1
2019

Skupnost

5

14

21

41

UVODNIK.....	3	V DRUŽINI.....	24
BOŽJA BESEDA	4	Skupaj ob molitvi, delu in praznovanju	
OB IZVIRU	5	MED UBOGIMI.....	26
Skupnost – kraj odpuščanja in praznovanja		Skupnost na pristavi	
OB SVETEM PISMU.....	6	MOZAIK.....	28
Vsa skupnost je pristopila in se postavila pred Gospoda (3 Mz 9,5)		Iz FRANČIŠKOVH REVIJ.....	33
TEMA: SKUPNOST.....	7	MOLITVENA NAVEZA	34
Sami lahko naredimo malo, skupaj smo skoraj nepremagljivi		Molitev za duhovne poklice	
ZNAMENJE ČASA.....	9	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA	36
Odprimo vrata človeku		Enotna in srečna družina	
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	11	BRAT KAPUCIN.....	39
Kdo je moj brat?		27 mesecev z žrtvami potresa	
FO IN FRAMA.....	12	NOVI SVETNIKI.....	41
Skupaj		Luis Obdulio Arroyo Navarro	
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS.....	13	Iz KAPUCINSKEGA SVETA.....	42
Snežnik (1796 m)		KNJIGA	44
INTERVJU: JOŠT MEZEG.....	14	Gangster ali duhovnik?	
Božja ljubezen na Poti		FILM.....	44
POKLICAL SI ME.....	21	Zelena knjiga	
Svoboden odgovor ljubezni		OBVESTILA.....	45
Iz FRANCIJE.....	22	ALI VEŠ	46
Raffaele Ruffo		UJETO V OBJEKTIV	47

Skupnost

Živeti danes je za marsikoga zelo težko in naporno. Toliko je stvari, ki jih je potrebno opraviti in s toliko stvarmi si sami otežujemo življenje. Zapletamo se v razne probleme in jih moramo reševati. Prav zato je od časa do časa potrebno, da odklopimo in nekam gremo. Ni potrebno daleč. Lahko že v bližnji gozd, na travnik, hrib... Zakaj pa je to sploh potrebno, vprašajo nekateri?

Umik v samoto je poznal tudi sv. Frančišek. Ne beg, ampak rodovitni umik. V tem času se je ves posvečal Gospodu in bil z Njim. Zato, da se je lahko vrnil prenovljen in je lahko oznanjal. Živel pa je v skupnosti, ki jo je tako zelo poudarjal in je bila temelj življenja. Sicer ni bila katerakoli skupnost, ampak bratstvo.

Danes si ne moremo več predstavljati da bi bili sami. Od rojstva naprej smo omreženi in

obdani z ljudmi. Marsikaj se moramo naučiti: od lepega vedenja, hvaležnosti, preživetja v svetu, odnosov z drugimi. Naučiti se tudi vse potrebno, kar zahteva šola in študij. Pa nas res vse to gradi, da lahko živimo v skupnosti? Ali ni beg v sodobne skupnosti na socialnih omrežjih le krik, da ob nas ni živega človeka ali da nikomur ne pripadam? Zdi se mi, da se svet ne more več zavrteti nazaj, lahko pa se vrti naprej in mi drugače stopamo po njem.

Tudi čas, ki ga sedaj živimo nam želi pomagati, da bi med seboj videli bližnjega, ki mu je potrebno odpreti srce in roke. V skupnosti lahko zaživim samo tako, da darujem samega sebe in jo tako gradim. Samo pričakovanje nas ne vodi dalj kot do razočaranja in osamljenosti. Pa naj gre za katero koli skupnost.

Ta številka Frančiškovega prijatelja nam želi predstaviti skupnost v mnogih ozirih. Vsak od nas si skupnost tudi malo drugače predstavlja. Pa vendar je nekaj, kar skupnost gradi in dela to, kar je. Mlad in star, vesel in žalosten, odprt in zaprt, razpoložen in nerazpoložen – vedno boš želel pripadati in prejemati moč, ki jo daje skupnost. In to se učimo, da skupaj že okušamo, kaj nam pripravlja Bog.

Hvala vsem, ki z vsemi nami delite svoje izkušnje skupnosti in življenja. Tako nas bogatite, da lahko tudi mi okušamo delček vašega življenja. Vidimo, kako je pisano in kako je naš Gospod velik, saj nam vse to daje in kako želi, da bi vedno bolj bili skupnost – vse do izpolnitve in do tiste prave, nebeške skupnosti.

Naj po križu, trpljenju in vstajenju tudi mi pridemo do tiste skupnosti, ki jo živijo sveti in vsi tisti, ki jim je Bog že dal gledati njegovo obličje.

br. Vlado Kolenko

Kakor je namreč telo eno
in ima veliko delov,
vsi telesni deli pa so eno telo,
čeprav jih je veliko,
tako je tudi Kristus.
V enem Duhu smo bili namreč
mi vsi krščeni v eno telo,
naj bomo Judje ali Grki,
sužnji ali svobodni,
in vsi smo pili enega Duha.
Tudi telo namreč ni sestavljeno
iz enega telesnega dela,
ampak iz več delov.

1 Kor 12,12-14

Skupnost – kraj odpuščanja in praznovanja

Skupnost, kraj odpuščanja in praznovanja, naslov knjige Jeana Vanierja, je bila prva misel, ko sem izvedel za temo tokratne številke Frančiškovega prijatelja. A se moje misli, kot po navadi niso kar zlepa ustavile in Duh mi je odpiral vprašanja, ki so me vodila vedno globlje v skrivnost skupnosti v Kristusu, torej občestva.

Občestvo ni ne vem kako moderna beseda in morda tudi tebi zveni zastarelo, neuporabno, a ne ustaviva se tu ...

Latinščina, ta čudoviti, a vse manj poznani jezik katoliške Cerkve, uporablja izraz *communio*, torej občestvo, za dve temeljni vsebini našega krščanskega življenja: evharistično obhajilo in skupnost verujočih. Naključje? Pa menda ja več, da naključij ni!

Skupnost verujočih v Kristusu je namreč povsem drugačna od vseh drugih skupnosti. Od krsta naprej nas namreč povezuje vez, ki jo nihče in nič ne more uničiti: Očetova ljubezen v Kristusu. Če ne verjameš, lahko preveriš tukaj: Rim 8,35-39 in 1 Kor 12,13.

Naj se za hip vrnem h »*communio*«. Več kot 17 let sem že duhovnik, a sem šele lani na duhovnih vajah s p. Markom Rupnikom prvič zares slišal, kaj se dogaja pri sveti maši in kaj je v bistvu njeno središče. Res je, da je spremenjenje kruha in vina v moči Svetega Duha v telo in kri Jezusa Kristusa nedoumljiv čudež Očetove ljubezni, a sveta maša ponuja še več. Po spremenjenju kruha in vina namreč duhovniki v imenu vseh navzočih prosimo, da

bi po zaužitju Jezusovega telesa in krvi tudi vsi mi postali eno telo. In vsak, kdor z vero in v srcu pristopi k svetemu obhajilu, se včleni v živo skupnost bratov in sester, ki jih neuničljivo povezuje Kristus. Rodi se občestvo, ki je neskončno globlje od vseh naših razlik, predsodkov, zamer, političnih opredelitev, negativnih izkušenj iz preteklosti ... Preko obhajila zares postanemo to, kar smo od krsta dalje – Kristusovo telo.

Še ne verjameš? No, poglej semle: 1 Kor 10,17.

Preden zaključim, bi te rad spomnil na tole preprosto besedilo pesmi, ki ti je verjetno dobro poznana: »Kakor je bil ta kruh, ki ga lomimo, prej raztresen po gorah, zgneten eno je postal. Tako naj se zbere tvoja Cerkev ob koncu zemlje v tvoje kraljestvo. Kakor je bila pijača, ki jo pijemo, skrita v grozdnih jagodah in je vino postala.« Veš od kod je vzeto? Iz zgodnjekrščanskega spisa *Didache*. To je najverjetneje najstarejši krščanski spis – poleg Svetega pisma – govori tudi o evharistiji. In v njem je med drugim zapisano: »Kar zadeva zahvalo (eucharistia), se zahvaljujte takole ... Kakor je bil ta kruh, ki ga lomimo, raztresen po gorah in je zgneten postal eden, tako naj se zbere tvoja Cerkev od koncev zemlje v tvoje kraljestvo; zakaj tvoja je slava in moč na veke! Amen.« (Če *Didache*-ja še nisi prebral, ti ga toplo priporočam za poglobitev in utrditev tvoje vere...)

br. Jaroslav Knežević

Vsa skupnost je pristopila in se postavila pred Gospoda (3 Mz 9,5)

Etimološko pomeni prislov skupaj, v kupu, ne posamezno. V SSKJ je skupnost sestavljena iz več ljudi, ki jih družijo, povezujejo skupne lastnosti, potrebe, cilji, in tvori celoto.

Kaj je torej skupnost? Skupnost dveh, ki se ljubita, moža in žene? Skupnost družine, ljubezni otrok in staršev? Skupnost prijateljev, podobnih mišljenj, interesov? Vse to. Nič pa nas ljudi ne poveže bolj kot vera, izražanje skupne religioznosti, ljubezen do Boga, zaupanje vanj. Z raznimi obredi se spravljam o na kup in takrat smo vsi kot eden – celota.

Že nekaj nedelj je na enem slovenskih programov na sporedu dokumentarec, ki spremlja raznorazno obredje, predvsem religiozno, in kako nas to povezuje. Zanimivo mi je bilo spremljati, da ljudi poveže tudi najbolj bizarna novotarija: vera v Gorečega moža. Sredi puščave v ZDA se enkrat na leto zbere nekaj tisočglava množica, ki izraža skupno pripadnost in zaupanje temu novonastalemu božanstvu.

Pa saj to ni nič novega, v bistvu. Sredi puščave se je že pred tisoči let zbralo ljudstvo, ki

je zaupalo v Boga in njegovo rešitev. Sprejeli so ga za svojega rešitelja, ki jih bo popeljal v obljubljeni deželo (cele štiri Mojzesove knjige so namenjene temu dogodku). Sprejeli so tudi njegove zapovedi, po katerih jih vodi skozi življenje. Tudi nas še danes vodi, če ga sprejmemo za svojega odrešenika.

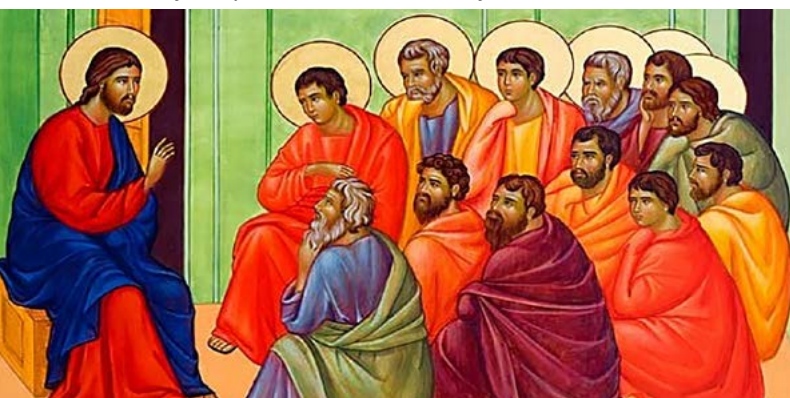
V Svetem pismu je veliko dogodkov, v katerih je prikazana skupnost, povezana v veri in religiji, v dobrem in žal tudi v slabem. V svetem pravičništvu so povezani Judje, ko kamenjajo Štefana (Apd 7,54–60), ko zavrnejo Jezusa v Nazaretu (Lk 4,16–30) ... V iskreni hvaležnosti so povezani po izgonu iz babilonskega izgnanstva in so ves dan združeni v branju in poslušanju Božje postave (Neh 8,1–12) ...

V Novi zavezi pa imamo prav posebno skupnost – skupnost dvanajstih apostolov – učenci in prijatelji. Različni po poklicih, po materialnih dobrinah, združeni pa kot eden okrog Jezusa – pravega Boga in pravega človeka. Združuje jih ena sama ljubezen do Boga, ki resda niha, a ostaja, ker jo vzdržuje On, ki je še dandanašnji povezovalac več milijonov kristjanov po vsem svetu.

Povezani smo v mnogih obredih in praznovanjih, ki se razlikujejo od naroda do naroda, celo od pokrajine do pokrajine, od kraja do kraja. Vedno enak, po vsej zemeljski obli, in tisti, ki nas pa najbolj povezuje v skupnost, je zakrament svete evharistije, ta velikonočni zakrament odrešenja. Zakrament

neskončne ljubezni Boga do človeka. Zakrament velike hvaležnosti človeka do Boga. Takrat se postavimo pred Gospoda in sprejmemo njegovo telo, njegovo obljubo, njega vsega z vso vero, ki jo premoremo.

Lea Bric

Sami lahko naredimo malo, skupaj smo skoraj nepremagljivi

Hellen Keller

Nek znanstvenik je po koncu preučevanja navad in običajev nekega afriškega plemena, čakal na prevoz domov. Kot vedno so ga obkrožali otroci in da bi mu čas hitreje minil, se je spomnil igre. V lični pleteni košari je imel kup sladkarij. Postavil jo je pod osamljeno drevo in sklical otroke. Na določeni oddaljenosti od drevesa je zarisal črto in otrokom pojasnil, naj gredo za črto in počakajo na njegov znak. Ko bo zaklical: »Zdaj!« naj, stečejo in tisti, ki bo prvi prišel do košare, bo dobil vse sladkarije.

Ko jim je dal znak, so se otroci nepričakovano prijeli za roke in skupaj pohiteli do košare, kjer so si razdelili sladkarije in jih z užitkom pojedli. Mož je bil zelo presenečen. Vprašal jih je, zakaj so šli do košare skupaj, saj bi zmagovalec lahko dobil vse slaščice, ki so bile v njej. Ena od deklic mu je preprosto odgovorila: »Kako je lahko eden izmed nas srečen, če so vsi ostali nesrečni«.

Ko sem ob tokratni temi iskala, kako predstaviti skupnost, mi je ob množici socioloških razlag, ki bodo najbrž sledile spodaj, pod roke prišla tudi zgornja zgodba. Želela bi si, da bi tudi v pri nas na tak način razmišljali v krogih ljudi, v katerih živimo. Afričani tej miselnosti pravijo ubuntu. Nelson Mandela: »Ubuntu je globok afriški občutek, da smo človeški le preko človeštva drugih ljudi«. Vendar si čisto lahko predstavljam, da bi se kje v našem okolju otroci, pa najbrž tudi odrasli, pri istem izzivu na polno zagnali proti košari v želji, da bi bili tam pred drugimi. Tolikokrat poudarjena

individualnost se nam je toliko zalezla pod kožo, da nam je tudi skupnost pomembna le toliko, kolikor nam koristi. Čeprav je veliko več kot to.

Človek je po svojem bistvu bitje, ki je naravnano na druge. Že kot otroci prepuščeni sami sebi ne preživimo, brez soljudi pa se niti ne razvijemo kot ljudje (znani so primeri otrok, ki so jim skozi otroška leta sicer pomagale preživeti živali, vendar pa nikoli niso razvili svojega človeškega potenciala – niso razvili govora, mišljenja, redki so začeli hoditi zravnano ...). Zato potrebujemo skupnost. V različnih socioloških teorijah, ki govorijo o združevanjih ljudi na raznorazne načine (npr. skupina, množica, masa, razred,...) je skupnost opredeljena kot tvorba, ki je sestavljena iz večjega števila ljudi, ki jih družijo, povezujejo skupne lastnosti, potrebe in cilji ter tvori celoto. Vse prave skupnosti pa so (za razliko od skupine) pojmovane kot tiste enote, v katerih vladajo pristni človeški odnosi in

kjer je prisotno razumevanje in spoštovanje posameznika. Skupnost pomeni rasti skupaj z drugimi.

Poznamo več skupnosti, katerim pripadamo: družina, verska skupnost, kulturna, krajevna, narodna, človeška, vesoljna. Vse na nek poseben način živijo v nas in nas spremljajo skozi življenje – njihova vloga in pomen pa se skozi življenje spreminjata.

V zadnjem času vsaj na zahodu pridobivajo na moči tudi virtualne in online skupnosti, katerih značilnost je, da interakcija v osnovi poteka prek komunikacijskih medijev kot so pisma, telefon, različni spletni mediji zaradi socialnih, profesionalnih ali izobraževalnih namenov. Sam pojav sicer ni nov (že v 17. stoletju so učenci v povezavi z Royal Society v Londonu oblikovali skupnost brez fizičnega prostora s pomočjo izmenjave pisem, poimenovali so jih skupnost brez bližine ali osvobodjena skupnost), je pa res, da so s pojavom interneta pridobile na pomenu. Skupaj z njimi in s prednostjo, ki jo prinašajo (povezanost preko velikih razdalj, hitro dostopanje do

informacij ...) pa so narasle tudi nevarnosti, ki jih prinašajo s seboj (lažni profili, zavajajoč občutek pripadnosti, zasvojenost ...). Ampak o tem več drugič.

Pravilo velike skupnosti je, da se prelevi v civilno družbo, ki je organiziran sistem in ne samodejno združenje. To je hoteno in zavestno združevanje. Civilna družba je bolj odtujena in se pri svojem delovanju ne ozira preveč na posameznika in njegove intimne potrebe in želje. Osnovno načelo civilne

družbe je strpnost.

Posebna vrsta skupnosti je cerkveno občestvo, ki močno podpira človeka kot posameznika in mu daje enakovredno mesto, saj temelji na največji Božji zapovedi »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« Tukaj je nekaj razlogov, zakaj je tako pomembno biti v odnosih z drugimi verniki:

- skupnost nam postavlja izziv, da bi bili bolj podobni Jezusu (npr. Heb 10,24.25). Drug drugemu smo spodbuda v vsakodnevni hoji za Njim in v skupnosti se lahko prepoznamo in poimenujemo kot Jezusovi sledilci.
- v skupnosti se srečamo s praktičnimi potrebami, v njej postajamo občutljivi za druge. Kot Kristusovo skrivnostno telo (Cerkev) smo poklicani, da podpiramo drug drugega tudi v raznoraznih potrebah; da pomagamo in da smo sposobni prositi za pomoč, ko jo potrebujemo sami.

- v skupnosti odkrivamo svoje sposobnosti in talente. Hkrati pa se le-ti v skupnosti tudi množijo (tu na površje pride koncept sinergije, ki pravi, da je vsota idej v skupnosti večja kot vsota idej posameznikov, ki to skupnost sestavljajo).
- v skupnosti lahko izkušamo tudi sprejetost in bratsko/sestrinsko ljubezen. Tega se lahko v veliki meri učimo od velikega Prijatelja, ki je za nas dal svoje življenje.
- skupnost nam omogoča priznanje naših napak in prošnjo za odpuščanje ter na drugi strani samo odpuščanje, kar so pomembni stebri za zdravljenje naših ranjenosti. S soočanjem z lastnimi temnimi stranmi v pravo svetlobo postavljamo svoje omejenosti, navezanosti ... V pravi skupnosti smo lahko resnični, prosojni.
- v skupnosti se tudi učimo, kako ravnati, ko se zgodijo konflikti. Ti so v vsaki skupnosti neizogibni, niso pa dani, da bi se jih bali, ampak da bi ob njih rasli in hkrati bili tudi priče, kakšen je naš, krščanski način soočanja z njimi.

Na svoj način torej odsevamo skupnost, ki ji pripadamo. Hkrati pa jo s svojim delovanjem oblikujemo in spreminjamo. Odprto ostaja vprašanje, kakšno je pravo razmerje med individualnostjo in skupnostjo, na katero pa mora odgovoriti vsak sam.

Po različnih virih povzela Fani Pečar

Odprimo vrata človeku

Kaj je skupnost, ve vsak – kar je sestavljeno iz več ljudi, ki jih družijo, povezujejo skupne lastnosti, potrebe, cilje, in tvori celoto (SSKJ); kako je živeti v skupnosti tudi, saj je vsak del vsaj ene; kako dobro živeti v skupnosti, pa malo manj. Ne verjamete?

Živim v ulici, v kateri so hiše z lastnimi rokami delali moji starši in njihovi vrstniki. Prav pred dnevi mi je oče rekel: »1. aprila bo 50 let, ko sem prvič zasadil lopato.« Tisti dan sta z mami dobila tudi sina Borisa, mojega starejšega brata. Medtem ko je oče kopal temelje, ga je o rojstvu sina obvestila mamina sestrična, ki je takrat že imela telefon. Naselje je raslo, vedno več hiš je bilo, med seboj smo si znali pomagati, ulica je bil za nas drugi dom. Otroci smo se družili, odraščali, se brusili v vseh veččinah – socialnih, komunikacijskih, borilnih, pogajalskih, karitativnih ... Ko je v nedeljo zmanjkalo jajc za pohanje, smo pozvonili pri sosedu, tudi če smo si zaželeli sladico in nismo

imeli sladke smetane, jo je nekdo na ulici že imel. Takrat so vsi naši starši hodili v službo, za hišo so imeli kar velik zelenjavni vrt. A našli so čas za druženje, bili so povezani – hitra kava, prijazen klepet, naključno praznovanje, odprta vrata za vse, ki so prišli ... Vedeli smo, kaj se pri kom dogaja, si pomagali, peljali koga, če je potreboval prevoz, ker ne boste verjeli, kar nekaj družin ni imelo avtomobila.

Petdeset let pozneje. Hiše so vse obnovljene in urejene, vsi smo sprednji del zelenice spremenili v parkirišče za avto, saj sta pred vsako hišo najmanj dva, zelenjavni vrti za hišo so manjši ali jih ni – starši ne zmorejo več toliko, mladim se ne ljubi. Na oknih je veliko manj rož. V spodnjem nadstropju živijo starši, v zgornjem »ta mladi«. Ker imamo otroke, ima vsaka hiša svojo gugalnico, mini otroško igrišče. Nekaj let je bila ulica pravo mrtvilo, zadnja leta so jo naši otroci vsaj malce poživili, a raje, kot da bi pozvonili pri hiši, se o srečanju na ulici dogovorijo po vibru.

Najbolj žalostno se mi zdi, da je generacija mojih staršev podlegla družbenemu vplivu, ki jih peha v individualizem. Kako živijo? Vsi so upokojeni, nekaj je žal pokojnih. Še nikoli niso imeli toliko časa in tudi gmotno so dobro preskrbljeni, in še nikoli se niso tako malo družili kot sedaj. Vsak zase, v svojih velikih

hišah, v katere se, zato ker ne odpirajo vrat drug drugemu, seli tudi osamljenost. Škoda. Vem, da obstajajo tudi drugačna naselja, vasi, kjer je povezanost večja, a na splošno nam je boljše gmotno stanje prineslo bolj siromašne medosebne in medsoseseke odnose.

Osamljenost je velik problem sodobne družbe – pa ne le starejših, ki so večkrat tudi fizično odvisni od pomoči mlajših, ampak tudi srednje in mlajše generacije. Zelo nazoren je zadnji primer, ko so osamljene ženske moškim iz Turčije nakazovale ogromne vsote denarja, verjamem pa, da so spregledale marsikaterega prijetnega in prijaznega soseda. Družbena omrežja so priložnost in hkrati past, v katero se lahko hitro ujamemo.

Ne vem kdaj, ne vem točno kje, sem brala pripoved ženske, ki se je iz Afrike preselila v Evropo. Povedala je, da tam otroka vzgaja vsa vas, če ga najde kdo, ko naredi kakšen prekršek, lahko takoj ukrepa in verjamem, da si predstavljate, kako. In kakšen je trenutek resnice pri nas? Še učitelji ne smemo povedati, kaj bi bilo otroka dobro naučiti, kaj šele sosed.

Družbena odgovornost je skoraj izginila, ne zavedamo se, da je vsak posameznik del celote, od katere smo odvisni vsi. Ostajam optimistična in upam, da bomo kmalu bolj na stežaj odprli vrata resničnim ljudem, ki so nam dani kot priložnost za rast, veselje in lepoto bivanja, ki je v skupnosti bolj kakovostna, če smo vanjo seveda pripravljeni vlagati svoj čas in energijo. Kajti če ne odpremo vrat človeku, se bo v našo bližino tiho naselila osamljenost in prežela vse pore našega bivanja. In previdno, osamljenost lahko pride tudi preko vseh navideznih prijateljev in skupnosti, ki nam jih ponujajo družbena omrežja – v življenju ne štejejo všečki, ampak konkretna srečanja.

Mateja Feltn Novljan

Kdo je moj brat?

Ko je Bog vprašal Kajna, kje je njegov brat, je s tem pokazal, da je bistvo bratskega odnosa skrb za bližnjega, spremljanje, pomoč. Ob razmišljanju o pomenu bratske ljubezni sem se spomnila dveh dogodkov.

Pred leti sem se mudila na Cresu ravno pred praznikom svetega Frančiška. Ker v naši župniji ta praznik obhajamo zelo slovesno, kar tri dni, in se 3. oktobra spominjamo Frančiškovega odhoda, prehoda v nebesa, mi je bilo prav žal, da ne bom mogla biti pri praznovanju tega meni zelo dragega svetnika in ustanovitelja reda, kateremu pripadam. Upala sem, da bom lahko v samostanu svetega Frančiška na Cresu deležna vsaj delčka praznovanja. Na večer transitusa sem se napotila proti samostanu. Iz njega je ravno prihajala žena nekako mojih let in me prijazno pozdravila. Vprašala sem jo: »Gospa, ste vi morda sestra OFS?« Začudeno me je pogledala in vprašala: »Kako pa to veste?« V šali sem ji odgovorila: »Na čelu vam piše.« Na moje vprašanje glede praznovanja mi je odgovorila pritrnilno: »Seveda praznujemo transitus. Le pridite!« Praznovanje je bilo lepo, skromno: na koncu maše so šli sestre in bratje OFS v zakristijo in se vrnili s svečkami v rokah. V procesiji so se med petjem pomikali proti podobi svetega Frančiška. Ob mimohodu mi je »moja« sestra ponudila svečko in mesto ob sebi. Skupaj smo nadaljevali in zaključili procesijo. Po končani slovesnosti sva šli del poti iz samostana skupaj. Vprašala sem jo, kako živi njihovo bratstvo. Odgovorila mi je: »Veste, naše bratstvo je že skoraj umrlo. Nismo imeli nič novih poklicev, sami stari smo bili. Potem pa smo prosili bratstvo v Puli, naj moli za nas. Nenadoma so začeli prihajati bratje in sestre in prositi za vstop. Pravi čudež!«

Spet je v igri Cres. Bili smo številčna družina: mama, oče in šest otrok in neko poletje

smo se peljali na Cres. Med potjo se nam je pokvaril avto, zato smo zamudili trajekt. V poznih večernih urah smo se znašli v Rijeki, ne vedoč, kam naj se obrnemo za prenočišče. V tem mestu smo poznali samo bežne znance, nikogar drugega. Poklicali smo jih in jim potožili, kaj se nam je zgodilo in vprašali, če vedo za kako ugodno prenočišče. Njihov odgovor je bil: »Nikamor ne boste hodili, pridite kar k nam.« Ob enajstih zvečer, osem (7!) članska družina! Res smo spali na tleh, ampak pod streho in na varnem, predvsem pa smo bili ganjeni nad toplim sprejemom.

Pa se vprašam: Kaj bi storila jaz ali ti, če bi prejela tak klic? Kaj bi storil kak predstojnik samostana, če bi doživel kaj takega? Ob spominu na ta dva dogodka se mi utrne misel: to so bratje in sestre, ki na Božje vprašanje ne bi odgovorili: »Sem mar jaz varuh svojega brata?«

Pa pogledjmo še v Vodilo in Konstitucije, kaj pravijo o odnosu med brati in sestrami:

Kako lepo, posvečeno zvenijo besede, ki se v Vodilu velikokrat ponovijo: Frančiškovi bratje in sestre v svetu ... in potem sledijo navodila, kaj je za Frančiškovo bratstvo pomembno. Najbolj so se me dotaknile besede v 5. členu Vodila, ki pravi: Frančiškovi bratje in sestre v svetu naj torej iščejo živo in dejavno Kristusovo osebo v bratih in sestrah ... Videti Jezusa, pomagati konkretno, z dejanji, ali pa z največjo močjo, ki smo jo prejeli po veri Vanj, z molitvijo, ki dejansko dela čudeže.

Doroteja Emeršič

Skupaj

Svetega Frančiška sem prvič začutila kot svojega ob prepevanju pesmi Skupaj (Urša Skobrne). Verjetno smo jo z animatorji prepevali nekje na dvorišču kapucinskega samostana v Vipavskem Križu. Ganila me je. Dotaknila se je mojega najbolj osnovnega hrepenenja: da v vsem tem iskanju svojega poslanstva ne bi ostala sama. In ta bližina se gradi na preprostih besedah: »Ej, rad(a) te imam!« Mislim, da je milost sprejeti te besede kot tudi jih izreči.

Včasih se kar začudim, kdaj, kako se je zgodilo, da sem tako globoko zabredla v to »Frančiškovo mafijo«, da si sploh ne predstavljam več življenja brez ‚Frančiškovih‘ in tudi brez vseh teh misli na stvari, ki jih še moram narediti, da opravičim službo v Narodnem svetu, ki mi je bila zaupana. Nekaj lekcij v ponižnosti sem že morala požreti ... In vedno znova se čudim, kako Jezus množi ta moj mali hlebec in kruh vseh teh krasnih ljudi okrog mene. Tudi če postržem po zadnjih kotičkih svojega srca, niti približno ne naberem, enostavno ne premorem dovolj hvaležnosti Vzvišenemu in Vsemogočnemu za to!

Lepo mi je, ko smo skupaj v tej majhnosti, se skupaj jočemo in smejemo, vztrajamo in se trudimo biti zvesti obljudi, ki smo jo dali, da spreminja naša življenja.

V Frančiškovi družini sem poleg Framabratov in sester našla tudi dve OFS-mamici, ... ob dobroti, ki sem jo prejela od številnih manjših bratov ostanem brez besed ... Tu sem našla in dajem naprej ta klic »Ej rad(a) te imam!« Ja, lažje, lepše nam je, ko smo skupaj. Mogoče prav zaradi naših šibkosti, mogoče je prav to tisti kraj, kjer lahko vstopi Bližina. Mogoče smo res samo skupaj popoln brat.

Pesem Skupaj me vedno znova razvname. Takrat na kapucinskem dvorišču je bila to verje-

tno slutnja nečesa lepega, zdaj pa se ob njej že prebujajo mnogi spomini ... ko smo bili skupaj!
Valentina Čermelj

SKUPAJ

*Zašel je s poti, pa ni vedel kam,
pa sem mu zaklical: »Ej, rad te imam!
Daj mi roko in mi zaupaj,
pojdi z mano v svet, šla bova skupaj!«
Tujec mi je bil in tako sam,
pa sem mu zaklical: »Ej, rad te imam!
Bodi moj prijatelj in mi zaupaj,
jaz bom tvoj prijatelj, če bova skupaj!«*

*Skupaj s Frančiškom do sreče, do sonca,
skupaj pojdemo, da najdemo cilj.
Skupaj s Frančiškom od začetka do konca,
da nihče od nas ne bi zgrešil.*

*Stiska me razjeda, smejati se ne znam,
pa nekdo mi reče: »Ej, rad te imam!«
Objame me, zakliče: »O, daj, zaupaj,
lažje nama bo, če bova skupaj!«
Nesrečen sem bil, pa ni bilo tam
nikogar, ki bi rekel: »Ej, rad te imam!«
Sreče nisem znal deliti, a zaupaj,
radost le delimo, kadar smo skupaj.*

*Iskali smo sebe, hodili drugam
in rekli človeku: »Ej, rad te imam!«
Iščemo se danes, a - ne obupaj,
najdemo se vedno: kadar smo skupaj!*

Snežnik (1796 m)

Slavite Gospoda, gore in hribi, pojte mu hvalnico, nadvse ga poveljučujte na veke. (Dan 3,75)

Naprošen sem bil, da za Frančiškovega prijatelja napišem kaj o hribih, ki jih obiskujem, in bi lahko bili zanimivi za še koga. Odločil sem se, da bom predstavljal hribe, ki so primerni za najširši krog in primerni letnemu času, v katerem bo Frančiškov prijatelj izšel.

Veliki Snežnik je vrh velike kraške planote, ki samuje med Ilirsko Bistrico, Loško dolino in hrvaško mejo. Je znan in priljubljen vrh, saj daleč okoli nima enako visokega konkurenta, nudi pa odlične razglede na oddaljene Julijske in Kamniške Alpe, pa tudi na bolj bližnje morje – bližnji Reški zaliv je oddaljen zgolj 35 km. To pa pomeni tudi, da je Snežnik ob dobrem vremenu viden tudi iz mnogih alpskih vrhov, saj ima tudi izrazito in lahko prepoznavno obliko. Vrh je obiskan tako poleti kot pozimi, kot pove njegovo ime pa običajno dolgo v pomlad ohrani snežno odejo.

Na Snežniku sem bil že večkrat, a te besede pišem pod svežim vtisom izleta naše župnije (Ljubljana - Štepanja vas), ki je sicer za svoj 3. župnijski izlet imela željo iti v visokogorje Julijskih Alp, a plazovna ogroženost tretje stopnje (!) je svetovala bolj varno izbiro - in v takem primeru je Snežnik zelo priročna alternativa.

Zelo pomembno za Snežnik pa je izbrati izlet v ustreznem vremenu, saj se v primeru megle na njem hitro izgubimo – kar lahko postane

tudi nevarno, saj je teren kraški in zelo redko poseljen.

V lepem brezvetrnem vremenu in ugodnih snežnih razmerah, ko je pot shojena ali toliko pomrzjena, da se ne udara, pa je Snežnik ena sama poezija. No, razen če srečamo medveda, ki po tem območju rad pohaja in tudi pušča svoje sledove, zato je vsekakor bolje iti – kot vedno – v hribe v kakšni družbi.

Z našo župnijsko skupino smo se odločili za pot s Sviščakov, kamor pripelje 20 km dolga cesta iz Ilirske Bistrice. Dostop z avtom torej ni ravno kratek, se pa dvignemo do višine cca 1250 m, kjer je tudi planinski Dom na Sviščakih. Čaka nas torej 550 višinskih metrov vzpona, srednje dobro označena pot v dolžini dobrih 5 km pa se zelo zlagoma vzpenja, tako da pravi vzpon nas čaka šele v zadnji tretjini poti. Pot nas vodi večinoma po izrazitem bukovem gozdu, mestoma poteka tudi po cesti, odpirajo pa se nam vedno lepši razgledi, seveda predvsem na vrh.

Na vrhu se nahaja koča, ki je vse leto odprta tudi ob vikendih, v poletnem času pa ves čas. Pridobitev zadnjih let je tudi spletna kamera na koči, ki lahko pripomore pri načrtovanju ture in ugotavljanju vremena na vrhu, na njem pa se nahaja tudi okrogla plošča z označenimi smermi vrhovi, ki se jih da s Snežnika videti.

Ker imam rad krožne ture, se vedno oziram za možnost alternativnih poti za sestop, tako imamo poleti dve alternativni, da se vrnemo na izhodišče, pozimi pa je običajno shojena samo ena pot. Za sestop potrebujemo uro in pol.

br. Matej Nastran

Vrh: Snežnik (1796 m)

Izhodišče: Sviščaki (1242 m)

Višinska razlika: 554 m

Dolžina poti: 5 km v eno smer

Čas hoje: vzpon 2 uri, sestop ura in pol

Zahtevnost: lahka označena pot

Potrebna oprema: v zimskih razmerah pohodne dereze in topla oblačila

Božja ljubezen na Poti

Jošt Mezeg, je doma iz Logatca, duhovnik je štiri leta in pol ter trenutno služi v Sarajevu kot vice-ректор Nadškofijskega misijonskega semenišča »Redemptoris Mater«.

Na kaj pomisliš, ko zaslišiš besedo skupnost?

Ko zaslišim besedo skupnost, me to najprej asociira na mojo neokatehensko skupnost in skrajšano jo tako tudi imenujem. To je gotovo zato, ker sem odrasel v tej skupnosti, v smislu, da sem že kot otrok bil preko staršev povezan s to duhovnostjo, kot najstnik pa sem sam postal član 2. neokatehumske skupnosti na Brezovici. To je zaznamovalo moje nadaljnje življenje, predvsem moj odnos z Gospodom in moje iskanje življenjskega poklica. Sicer pa se zavedam, da ima beseda veliko širši pomen in da se lahko nanaša na katerokoli krščansko skupnost. Gre torej za skupino vernikov, ki jih Bog Oče po Kristusu v Svetem Duhu zbira in spreminja, da postajajo njemu podobni...

Že od majhnega si bil del večje družinske skupnosti? Iz kakšne družine prihajaš?

Prihajam iz velike družine (za današnji čas) in sicer sem drugi od desetih otrok. Imam še starejšega brata, za mano pa je pet sester in trije bratje. Starša sta se globlje srečala z Božjo ljubeznijo na že omenjeni Neokatehumske poti in njun odgovor na to ljubezen je bila odprtost življenju. Seveda se to ni zgodilo čez noč, na svet smo prihajali eden za drugim in vsak od nas je bil Božji dar in poseg v njihovo življenje. Ljudje okoli nas so se vedno čudili, da nas je toliko, meni pa je bilo to samoumevno in nekje globoko v sebi sem vedno čutil hvaležnost za to. Seveda pa ni bilo lahko biti drugačen od drugih, od večine, ki nas je obdajala. Za našo družbo je velika družina kamen spotike, kar smo vedno znova doživljali na različnih mestih. In tu se je v meni

pojavi razdvojenost in obenem borba: želel bi biti kot ostali, od njih sprejet in ljubljen, a obenem sem videl, da je tu nekaj globoko nezdružljivega s tem, da smo poklicani biti kristjani v pravem pomenu besede. Spraševal sem se, zakaj to Bog dopušča in pogosto sem zaradi tega trpel. Dokončni odgovor mi je Bog dal malo kasneje. A družina je bila zame prva krščanska skupnost, kjer so me starši vzgajali v veri in mi predvsem dali pričevanje, da je Bog živ in da deluje v njihovem življenju. Ta »popotnica« me je vedno spremljala.

Kaj vse si prejel od te prve življenjske (celice) skupnosti kot popotnica za naprej?

Moja družina ni bila popolna, na prvem mestu to nisem bil jaz, čeprav sem se pogosto pretvarjal, kot da sem. Velika družina je kup odnosov, dogodkov, težav, radosti ... Rad bi poudaril, da zdaj, ko gledam nazaj, zelo cenim to, da smo bili veliko skupaj. Starši so si vzeli čas za nas, oče je celo zamenjal službo, da bi se nam lahko bolj posvetil. Mama pa je tako ali tako skoraj od samega začetka bila doma. Veliko smo bili zunaj, v naravi, v gozdu in hribih na sprehodih. Televizije skorajda nismo gledali. Od očeta in mame sem se naučil nekaj praktičnih del, ker smo gradili hišo in urejali okolico. Posredovala sta mi tudi ljubezen do glasbe, narave, športa, itd. Oba pa sta mi vedno govorila o Bogu. Skupaj smo molili in pri nedeljskih hvalnicah govorili o življenjskih problemih. Kasneje je puberteta naredila svoje in v srednješolskih letih ni bilo lahko ... »So starši krivi, da nisem srečen?« sem se pogosto spraševal. Bil sem upornik, kot večina mladih, le da to na zunaj velikokrat nisem pokazal.

Gotovo bi vsepovsod iskal srečo, če me Bog takrat ne bi obvaroval prav preko staršev, ki so se mi zdeli prestrogi, saj mi niso pustili prav vsega, česar sem si takrat želel. Zame je bil največji dar ravno to, da sem kasneje razumel, da so me imeli radi in da so mi dali najbolje. Bog nam je dal milost, da smo si med seboj odpustili naše napake in da nam je dal trenutke edinosti. Še veliko drugih darov sem prejel v svoji družini, tudi od bratov in sester ...

Kako pa ste bili vključeni v župnijsko skupnost?

Naša temeljna duhovnost je bila, kot sem že nakazal, Neokatehumenska pot. Seveda je bilo tu še kopica drugih aktivnosti: pevski zbori, ministranti, skupina za mlade, animatorji, skupina Nazaret, duhovni tedni v Kanjem Dolu in drugo. Vse te skupine so mi veliko pomagale, saj sem v njih spoznaval Boga in bližnje ter razvijal svoje talente. Na mojo rast v veri pa je najbolj vplivala moja Skupnost. V začetku sem se ji pridružil, ker so mi tako rekli starši in edina stvar, ki me je res privlačila, je bilo igranje kitare in petje, ki sem ga vodil kot kantor. Mislil sem, da vse ostalo že vem, a petje in igranje mi je vlivalo upanje, da se bom s svojim trudom in talentom dobil pozornost in kakšno pohvalo od bratov in sester v skupnosti. Seveda me to ni izpolnjevalo, ampak je na koncu v meni pustilo občutek praznine. Prva stvar, ki se me je v Skupnosti res dotaknila, je bila ravno ta, da se drugi v tej skupnosti niso spotaknili ob to mojo slabost, temveč sem tam res lahko bil to, kar sem. Bog me je počasi začel razoroževati od mojih zahtev, ki sem jih imel do sebe in do drugih.

Spoznal sem, da se sam ne morem spremeniti s svojimi močmi, kot to ne morejo drugi, in da ima vsak svoje nepopolnosti. Začel sem odkrivati, da me Bog ljubi slabega in grešnega, jaz pa sem se ves čas trudil, da to prikrijem. V tem svetu namreč takšna ljubezen ne obstaja. To novo spoznanje pa me je vodilo naprej in mi dalo globoko veselje in svobodo, da odgovorim na klic, ki je že dolgo časa tlel v meni, in sicer da svoje življenje popolnoma izročim Gospodu ...

Kaj pa srednja sola? Je bila tudi ta zate varna celice ter zavetje odnosov?

Za Škofijsko klasično gimnazijo sem se navdušil po pogovoru z enim animatorjem na duhovnih tednih s sestro Rebeko na Uskovnici. Takrat sem še razmišljal, v katero srednjo šolo bi se vpisal. Za pol točke sem »prišel noter« in v tem sem videl Božji znak, da je prav to mesto, ki ga je on pripravil zame. Spomnim se, da je bil prvi letnik zame zelo naporen. Vsak dan sem zgodaj vstajal in veliko časa prebil na avtobusih od Logatca do Šentvida. Prav tako sem se bal, da ne bom kos vsem šolskim zahtevam in spraševal sem se, kakšen smisel sploh imajo vse te tesnobe in naporu okrog učenja... V teh notranjih borbah pa me je vzpodbujala odlična atmosfera na tej šoli. Dobil sem ogromno novih prijateljev, v razredu sem čutil posebno povezanost, ki se je razvijala tako pri pouku kot v vseh obšolskih dejavnostih: petju, duhovnih vajah, izletih, ekskurzijah, itd. Ker je ta šola katoliška še ne pomeni da so vsi globoki verniki, a meni je veliko pomenilo ravno to,

da nisem čutil nasprotovanja do vrednot, ki sem jih prejel v družini in Skupnosti. Še več, ta ustanova mi je pomagala, da sem lahko bil še bolj povezan z Gospodom, saj mi je vsak dan nudila jutranjo mašo ter duhovno vodstvo, spoved in ljudi, ki so s svojim življenjem pričevali to, kar so govorili. Mislim, da je bilo to zame odločilno v obdobju, polnem notranjih borb, življenjskih vprašanj in načrtov, zaljubljenosti, dvomov, strahu in navdušenja.

Kaj je to Neokatehumenska skupnost?

Gre za pokoncilsko stvarnost v Cerkvi, ki oživlja katehumenat (način uvajanja v krščanstvo), da bi ljudi pripeljala do odrasle vere. To je karizma, dar Svetega Duha za današnji čas. In kako to konkretno izgleda? Vera raste v majhni krščanski skupnosti, kjer se bratje in sestre med seboj poznamo, ker nam Bog daje dar zaupanja in iskrenosti. Zbiramo se ob Božji besedi in zakramentih, kar razsvetljuje naše življenje in po katerih nam Gospod govori, da nas ljubi v tem, kar smo in da ima naše življene smisel. Bolj, ko odkrivamo to Božjo ljubezen, bolj se med seboj povezujemo, ne zaradi kakšnih osebnih interesov, temveč iz hvaležnosti in ljubezni, ki se

počasi rojeva v nas. Tu odkrivamo svoje življenjsko poslanstvo, nekdo v zakonu, kdo drug v posvečenem življenju in spet drugi v duhovništvu, kot sem ga odkril jaz. Na poseben način je ta stvarnost povezana z novo evangelizacijo, saj gremo v misijone ne samo mnogi duhovniki, temveč tudi laiki in cele družine. Naj povem še to, da neokatehumenske skupnosti niso elitne krščanske skupine, kot jih morda nekateri gledajo, temveč so sestavljene od povsem navadnih ljudi vseh starosti in izobrazbe, na katere je Bog v svojem usmiljenju pogledal ter nas poklical, da gredo za njim na tej Poti. Cerkev je Neokatehumensko pot uradno priznala in jo nenehno podpira v poslanstvu. Lani smo skupaj s papežem Frančiškom praznovali 50 let te karizme skupaj z neokatehumeni iz celega sveta.

Zakaj se na tej poti krščanske iniciacije tako zelo močno poudarja, da se živi v skupnostih z različnimi starostnimi skupinami ljudi, po vzoru Nazareške družine?

Ja, ta karizma je bila navdihnjena, kot nekakšna slika Nazareške družine v današnjem svetu. In to zato, ker so odnosi v tej družini Božje delo in je v centru vedno Kristus. Vse bolj vidim, da je današnji svet postal tako otopel v svoji samozadostnosti in nezainteresiranosti za Boga, da je edina stvar, ki se ga dotakne to, da se Bog pokaže v človeških odnosih. Na tem področju namreč ljudje najbolj trpimo in vsak dan že na zemlji izkusimo pekel predsodkov, neodpuščanja, nasilja, itd. Ko vidimo na konkretnem primeru, v skupnosti navadnih ljudi, da so ti

odnosi odrešeni, da je mogoče odpustiti in ljubiti, nas to nagovori in pritegne. Zato so danes, v tem svetu, potrebne »Nazareške družine«, skupnosti, ki pričujejo, da so odnosi odrešeni v Kristusu. Smrt, ki prebiva v nas, ker jo anticipiramo v naših ranjenih odnosih, je premagana po Kristusovem vstajenju in Njegov Duh nam daje novo naravo, ki lahko ljubi bližnjega v njegovi drugačnosti.

Po srednji soli si vstopil v puljsko semenišče, ki je ono od mnogih semenišč po celem svetu, ki so povezana z Neokatehumensko potjo... ta semenišča imajo misijonski namen... zakaj ravno ta semenišča in ne škofijsko semenišče?...

Na svetu je več kot 120 škofijskih misijonskih mednarodnih semenišč »Redemptoris Mater« po različnih celinah in državah. Ta semenišča so povezana z Neokatehumensko potjo, saj so kandidati, ki se v njih pripravljajo na duhovništvo, člani te karizme in v času formacije ter po njej ostanejo povezani s svojimi skupnostmi. Svoj poklic so namreč odkrili na Poti, kjer so doživeli Božjo ljubezen. Že prej sem omenil, da sem tudi jaz osebno dobil pogum in moč, da odgovorim na ta klic šele ko sem preko Poti spoznal, kako me Kristus ljubi. Sicer sem bil običajen fant, ki si je želel stopiti v zakon ter ustvariti družino, a Bog mi je pokazal drugo poslanstvo, v katerem bom prav tako tesno povezan z družinami in mladimi...

Skratka, v semenišče Redemptoris Mater sem vstopil, ker sem videl, da me je Bog na to pripravil že od samega začetka, obenem pa sem vedno v sebi čutil željo po misijonih. In že pred vstopom v semenišče je bil pogoj, da sem bil pripravljen iti v katerokoli semenišče na svetu. Na srečanju za kandidate v Italiji sem bil poslan v Pulj na Hrvaškem, lahko pa bi končal kje v Afriki ali Južni Ameriki. Obenem pa me je Semenišče pripravljalo za delo v misijonih; že v času formacije sem bil eno leto na misijonski praksi v afriški državi Burkina Faso, takoj po posvečenju pa sem bil poslan za kaplana v Skopje.

Se je le ta sprememba po vstopu v semenišče v tvojem življenju zaznala... kako se je takrat življenje spremenilo?

Vstop v semenišče je res velika sprememba. Nov jezik, novi ljudje, nov način življenja. Potrebno se je bilo navaditi na to skupno življenje, ampak zdi se mi, da je bilo zame to lažje kot za nekatere druge, saj sem odraščal v številčni družini, ki je že sama po sebi bila neka vrsta malega semenišča, če se lahko tako izrazim. V začetku sem se bolj ukvarjal s problemom jezikov, saj smo predavanja poslušali v italijanščini in hrvaščini, kasneje pa so v ospredje stopili odnosi z drugimi bogoslovci in vzgojitelji. Bog mi je v tem času dal velike milosti, ki se jih takoj nisem zavedal, a počasi sem videl, da je na ta način potrjeval mojo poklicanost, ki sem jo v določenih trenutkih in krizah postavil pod vprašaj. Življenje v semenišču je bilo intenzivno, kar se tiče ritma in odnosov, živel sem brez denarja, mobitela ter interneta. To mi je pomagalo, da sem se lahko bolje spoznal samega sebe in kje je moje srce. Marsikaj je prišlo na dan, a obenem mi je Bog preko vzgojiteljev in bratov vedno govoril, da me ljubi, da se naslonim na njega in da me pripravlja za poslanstvo v katerem bom v prvi vrsti ljudem pričeval o Božjem usmiljenju, ki sem ga izkusil na »lastni koži«.

Katere poudarke glede skupnosti bi izpostavil, v zvezi z življenjem v takšnem semenišču?

Naša formacija ima dva »stebra« in sicer življenje v semenišču ter krščanska iniciacija, ki jo živimo na Neokatehumenski poti. Za poslanstvo

je namreč temeljnega pomena rast v veri, kakor za Abrahama njegova pot, na kateri raste v veri in istočasno spoznava Božje načrte. Če skupaj z učenjem in uvajanjem v duhovništvo ne raste vera, se lahko zgodi, da bo mlad duhovnik navzven stvari dobro opravljal, ne bo pa imel osebnega odnosa z Bogom in ne bo kos napadom hudiča, ki komaj čaka, da uniči kakšnega od duhovnikov (čemur smo pogosto priča v današnjem času). Zato mi je Skupnost, v katero sem hodil, ogromno pomagala. V njej sem imel stik s samskimi in poročenimi, mladimi in starimi. Iz njihovih izkušenj sem spoznaval probleme v zakonu, pri vzgoji otrok, na delu, v boleznih in starosti. Ker sem bil v Skupnosti brat kot vsi ostali, me je marsikdaj kdo bratsko opomnil in mi s tem ogromno pomagal, čeprav opomina ni bilo vedno lahko sprejeti. Poleg tega sem se vse bolj zavedal tudi težavnosti duhovniškega poklica ter da me bo skupnost spremljala tudi kot duhovnika in da ne bom ostal sam, zaprt v kakšnem »plesnivem župnišču«. Ta odnos z laiki in družinami je utrdil mojo poklicanost v duhovništvo in celibat, saj sem

odkril da je pri vsaki poklicanosti potrebna Božja milost in da se ljubezen uresničuje le v popolnem darovanju drugemu, v moči Kristusove popolne izročitve.

Pozneje si bil prestavljen v novo ustanovljeno semenišče »Redemptoris Mater« v Sarajevu... je ta sprememba zate osebno pomenila veliko novost?

Seveda je bila sprememba velika. Bil sem poslan, da pomagam rektorju pri ustanavljanju novega semenišča v Sarajevu, kar me je po eni strani popolnoma presegalo, po drugi strani pa navdajalo z velikim veseljem, da me Gospod uporablja za tako velika dela. Še z devetimi fanti iz petih različnih držav smo se vselili v župnišče, ki ga je kardinal Vinko Puljić dal na razpolago za Semenišče. Začeli smo brez vsega; denarja, hrane, pohištva,... a tu sem se prepričal kako je Gospod po različnih dogodkih in osebah skrbel za nas in nam pravočasno poskrbel za vse potrebno. To je bil čas posebnih milosti in novosti. Začel sem spoznavati novo okolje in narod, ki ranjen od vojne, trpljenja in greha in hrepeni po odrešenju. A nas je Bog poslal tja prav za to, da mu pripravimo pot...

V letu pred diakonskim posvečenjem so ti kot misijonsko izkušnjo dodelili eno leto delovanja v Burkini Faso... Kako se te je dotaknila ta izkušnja?

Omenil sem, da sem si že od otroštva želel v misijone še posebej v Afriko. Bog je to željo uslišal ob pravem času. Na misijonsko prakso sem bil za eno leto poslan v Burkino Faso, kjer sem bil član ekipe, ki je odgovorna za Neokatehumensko pot v tej deželi. Z menoj je bil duhovnik Jesus iz Španije in zakonski par Mimmo in Silvana iz Italije. Večino časa smo bili v glavnem mestu Ouagadougou, poleg tega pa smo obiskovali še skupnosti, škofo in duhovnike v drugih mestih. Spoznal sem nov svet, obenem pa sem spoznal nekaj novega o sebi; videl sem materialno revščino te države, še bolj pa me je pretresla moja duhovna revščina... Kajti tam sem preživel težko eksistencialno krizo in krizo pokli-

canosti. Videl sem, da sam ne zmorem nadaljevati svojega poslanja, da se je svet v moji glavi podrl in da kljub vsej dobri volji, ki sem jo premogel, nisem zmoget ljubiti nikogar od svojih bližnjih. Takrat sem molil: »Gospod, če si me ti pripeljal sem, zdaj ti naredi nekaj, sicer jaz pustim vse in grem domov«. In Bog mi je odgovoril v tisti Veliki Noči, ki je sledila. Videl sem, da je On premagal mojo smrt in da se moje poslanstvo temelji izključno na njemu. Do takrat sem se še močno zanašal nase in na svoje sposobnosti, a Bog je vedel kako zelo me to ovira, da bi bil pravo orodje v njegovih rokah. Ta izkušnja je bila zame najboljša priprava na duhovništvo.

Posvečen si bil v Sarajevu, takoj zatem pa poslan za kaplana v katedralo, v Skopje... Spet drug kraj, spet nova sprememba, skratka pomikal si se vedno bolj proti jugu?

Ja, Bog me je vodil po nekakšni poti sestopanja-kenoze, od severa proti jugu, zdaj pa gre spet počasi navzgor proti severu. Makedonija je moja prva ljubezen, če smem tako reči, prvo mesto mojega duhovniškega poslanstva, kjer sem se »učil« biti duhovnik, čeprav se to še vedno učim. Od množstva dogodkov in vtisov bi izpostavil eno stvar, ki se mi zdi pomembna, ko govorimo o skupnem življenju. In sicer, kot morda veste, je Makedonija misijonska dežela. Katoliška cerkev je tam v manjšini. Moja najmočnejša izkušnja v tem

času je bila ta, da sem doživel, kaj v tem težkem poslanstvu pomeni živeti skupaj z duhovnikom, ki je pravi brat v Kristusu. Po mojem je poslanstvo v takšnih razmerah povsem nemogoče brez skupne molitve in bratske podelitve radosti in bridkosti. To sem našel v župniku Davoru, s katerim sva si delila prav vse. In to me je rešilo v najtežjih trenutkih, ko sem težko zbolel, ko je moje življenje viselo na nitki zaradi težke operacije, ko sem preživljal na koncu tega obdobja težke telesne in duhovne boje. Seveda skupno življenje ni vedno idealno, a videl sem, da mi je rešilo življenje in vero. Zdaj, ko gledam nazaj, sem Bogu iz srca hvaležen za to, čeprav se takrat tega pogosto nisem zavedal.

Ponovno si pristal v Sarajevu, kot vice-ректор semenišča ter vzgojitelj mladih fantov na poti do duhovništva. Si kdaj prej mislil, da boš postal vzgojitelj na takšen način?

Na mesto vice-rektora sem prišel, ko se mi je zdravstveno stanje tako poslabšalo, da nisem več mogel ostati v Makedoniji. Morda bi kot bogoslovec kdaj pomislil na takšno poslanstvo, a v tisti situaciji je prišlo popolnoma nepričakovano. Ko so me vprašali, če sprejemem novo poslanstvo, sem malo obstal, potem pa sem se spomnil Device Marije, ki ni popolnoma razumela, kaj se dogaja, a je vseeno rekla svoj »da«. Tudi meni ni bilo vse jasno, toda imel sem že veliko izkušenj, da Bog vodi moje življenje, zato sem rekel svoj »da«. Poleg tega sem v

vsem tem videl skrb Cerkve zame, saj je bilo mesto v semenišču v tistem trenutku najboljše zame iz več razlogov. In v tem poslanstvu, predvsem na začetku, sem ponovno izkusil, da nisem ljubljen glede na to, koliko sem koristen, kar je logika tega sveta, temveč da sem za Boga dragocen v vsem svojem uboštvu. Edino pomembna stvar je biti z Njim, ki vsakega izvoljenca vodi po poti svojega Sina, to je preko smrti do vstajenja. Z bogoslovci pogosto govorim o tem in jim poskušam pomagati v njihovih borbah in trpljenju. V čast mi je, da smem sodelovati pri pripravi novih misijonarjev za novo evangelizacijo. Včasih se vprašam: »Kdo ve, kam vse jih bo Bog poslal in kakšna velika dela bo storil po njih in koliko ljudi bodo rešili iz nesmisla in greha...«

Katere aktivnosti v prostem času te najbolj veselijo?

Hmm, veliko stvari me veseli. Pogosto v prostem času igram nogomet ali košarko z bogoslovci. Včasih se odpre kakšna priložnost še za kakšen drug šport, kot je smučanje, namizni tenis, itd. Poleti grem z veseljem v hribe in v Bosni je kar nekaj lepih destinacij. Poleg tega nisem pozabil na petje in igranje. V semenišču je veliko priložnosti za to, tako pri molitvi kot v prostem času in na družinjah ter zabavah.

Še pišeš pesmi?

Ja, občasno. Sicer je to veliko bolj redko, kot prej, in kadar pišem kakšno pesem, to s prekinitvami lahko traja tudi več mesecev. Večina pesmi je odsev mojega notranjega stanja, vprašanj, skratka, mojega življenja. Zato jih po navadi dalj časa

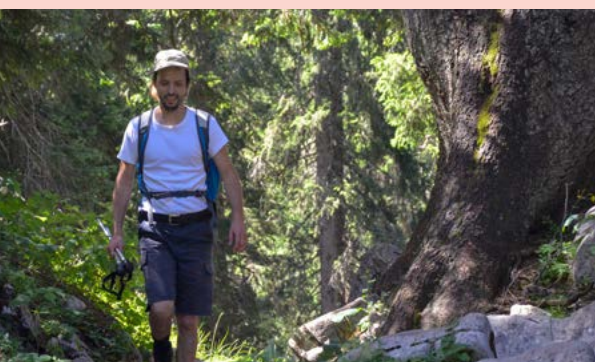
»vrtim« v sebi in prepevam na samem preden se »rodi« kaj določenega. Sicer ne pišem z namenom, da bi pesmi izvaljal, če je kakšna pesem prišla v javnost je to po zaslugi drugih, kot je recimo »Dan vstajenja«, ki jo je izvedel brat Jožef s prijatelji. Sicer je bil to lep dogodek, ki je mnoge nagovoril. Porajajo se nam ideje, da bi kaj podobnega lahko izvedli ponovno, če bo seveda Bog odprl poti...

Kaj bi rad sporočil mladim današnjega časa?

Rad bi jim rekel besede sv. Janeza Pavla II., ki so me kot mladega fanta izredno nagovorile na svetovnem dnevu mladih v Torontu in me osvobodile od mojih strahov pred prihodnostjo in duhovniškimi poklicem: »Mladi, ne bojte se, odprite vrata Kristusu.« Rad bi jim ponovil besede sv. Matere Terezije: »Nikoli ne bom rekla Bogu ‚ne‘«. Bog je zvest in če tega še niste izkusili se splača tvegati. Če slišite, da Kristus trka na vrata vašega srca, se nikaner ne obotavljajte, ne dajte se uspavati od greha in lažnih obljub tega sveta. Bodite pogumni in vedno, v kakšni koli situaciji se nahajate, glejte na Kristusa!

Pogovarjal se je br. Jožef Mezeg

Svoboden odgovor Ljubezni

Sem Sabina Głowacz, Frančiškanka Marijina misijonarka (FMM) in prihajam iz Poljske. Zdaj že tretje leto živim v Sloveniji. Kako pa je prišlo do tega, da sem sestra in da živim v prelepi Sloveniji? No, to bom poskušala podeliti z vami v naslednjih vrsticah. Rodila sem se v mestu Przemysł, ki je na jugovzhodnem delu Poljske, blizu ukrajinske meje. Moji starši se niso odločili za več otrok, zato sem odraščala kot edinka. Vero sta mi posredovali moja babica in mama, ker moj oče, čeprav je bil krščen, nikoli ni hodil z nami k maši. Verouk sem obiskovala že od mojih otroških let, saj na Poljskem le-ta poteka v okviru osnovne šole. Dejavnost sem bila tudi v naši frančiškanski župniji. Tam sem pogosto srečevala redovnice, ki so skrbele za našo cerkev in poučevale verouk. V tistih letih sem v svojem otroškem srcu prvič zaslišala Jezusovo povabilo, naj Mu sledim. Zelo dobro se spomnim moje preproste molitve, ko sem rekla Jezusu, da se strinjam, ampak da sem še premlada in ne vem, če bom imela dovolj poguma zapustiti svoje starše.

Potem je prišel čas odraščanja, iskanja, hodila sem po svoje. Čeprav sem še vedno hodila k maši, nisem več hodila k spovedi. Vse okrog mene in v meni je postajalo brez smisla, tudi moje življenje. Doma so bile vedno večje težave zaradi alkoholizma mojega očeta. Vsi smo zelo trpeli. Ko mi je bilo najbolj težko, sem se zavedla, da sem na meji in da ne zmorem več. Odšla sem v cerkev in pričela moliti: »Ali Ti res obstajaš? Ali si res Ljubezen? Če si resnično takšen, kot so me učili, Te prosim, reši me in naredi kaj iz mojega življenja.« Odgovor me

je čisto presenetil! Po moji končani molitvi je prišel iz spovednice duhovnik in me povabil na srečanje mladinske skupine gibanja Luč-Življenje (to je gibanje, ki ga je na Poljskem začel duhovnik božji služabnik Franciszek Blachnicki leta 1954). To je bil začetek mojega osebnega odnosa z Jezusom. Prve duhovne vaje, prva spoved po dolgem času... Božja ljubezen je bila tako očitna! Vse v meni in okrog mene je govorilo o tem. V skupini Luč-Življenje sem imela intenzivno formacijo. V tem obdobju pa sem postala tudi dejavna v skupini Šola nove evangelizacije, ki je na nove načine poskušala pripovedovati drugim o Božji ljubezni do vsakogar. Misel na redovno življenje sem na začetku obiskovanja teh skupin popolnoma opustila. Kadar sem zagledala v mestu kakšno sestro, sem se ji, kolikor je bilo mogoče, izognila. Ko sem na koncu gimnazije pri sebi že nehala bežati pred mislijo na samostan, sem sprejela odločitev o možnosti vstopa. Takrat pa mi je moj spovednik odločno rekel naj grem študirat. Še vedno se čudim, da sem ga, kljub svoji trmasti naravi, poslušala. Odločila sem se za študij teologije v Krakovu

in to videla kot možnost služenja Bogu. Zato je misel na redovno življenje spet odšla.

V času študija sem prvič srečala naše sestre. Prva misel ob stiku z njimi je bila: »Kako so čudne, vsaka izgleda drugače?!« Ampak v njihovih življenjih je bilo nekaj, kaj me je nagovarjalo; veselje, sproščenost, odprtost. Vsako leto sem na Frančiškanskem srečanju mladih (FSM), ki so ga vodili minoriti, srečala tudi sestre FMM. Ob njih sem odkrivala, da imajo prav vse, kar je zame pomembno, v svoji karizmi. To so iskreni sestriški odnosi, Frančiskov duh, vsakodnevna adoracija Jezusa v Najsvetejšem, posvetitev Mariji, misijon, ki pošilja k sestram in bratom. Danes vidim, da je Bog imel svoje načrte, ki jih je počasi uresničeval. Predvsem pa sem skozi vsa tista leta iskanja odkrivala Jezusa, ki mi podarja svobodo in čaka na moj odgovor. Ugotovila sem, da tukaj ne gre več samo za tisto otroško obljubo, ki bi se je morala držati, jo izpolniti, ampak da me vabi v svoboden odgovor ljubezni na Ljubezen, vsak dan znova in znova. Po končanem študiju se je naselil v meni mir. Dobila sem pogum, da zapustim svoj dom in ob tem čutila neizmerno veselje.

Sedaj sem že 13. leto v samostanu. Dve leti nazaj sem izrekla večne zaobljube. Ker smo misijonski red, smo lahko poslani kamorkoli po svetu. V naši provinci sem bila poslana v Slovenijo. Zdaj imam zelo veliko in mednarodno družino. Ko pogledam nazaj, lahko skupaj s sv. Pavlom rečem: »Po Božji milosti pa sem to, kar sem, in njegova milost, ki mi je bila dana, ni postala prazna.« (1 Kor 15,10).

s. Sabina Glowacz

Raffaele Ruffo

V tem kratkem intervjuju imate priložnost od blizu spoznati našega gvardijana, brata Raffaeleja Ruffa. Prihaja iz Italije, iz Genove. Rojen je leta 1966, po prvotni izobrazbi biotehnikolog, potem se je odzval Gospodovemu klicu v redovniško in duhovniško službo. V Franciji je štiri leta in prav kmalu po prihodu je bil imenovan za gvardijana nove skupnosti Projekta Evropa. Raffaele je človek jasnega pogleda, na prvi pogled strog, toda blagega srca. Včasih mu pravim, da je kot volk iz Gubbija, pa se hitro odzove z besedami: »Ne, nisem hudoben!« V življenju mu je bilo dano ustvarjati različne reči. Objavil je tudi že več knjig, predvsem na temo frančiškove duhovnosti. Preberite njegovo pričevanje! Je zanimivo.

Brat Raffaele, družina je bila tvoja prva izkušnja bratstva. Kako si jo živel?

Priznati moram, da nisem rojen kot vzoren brat. Nekega dne, že kot brat kapucin, sem svojemu rodnemu bratu izrazil obžalovanje, da se nisva dobro poznala in tudi le malo stvari počela skupaj. Odgovoril mi je, da je vzrok temu predvsem v meni in moji zaprtosti v svoj svet, v zanimanju za svoje stvari. Imel je prav. V odnosu do prve skupnosti – družine, je zgovoren naslednji dogodek, ki nama ga najina mati občasno obnovi. Imela je roko v mavcu, midva z bratom pa sva se prepirala, kdo je na vrsti za pomivanje posode. Končno je delo opravila ona, s svojo zdravo roko.

Kot redovnik si bil gvardijan v svoji provinci Genovi in sedaj v Clermont Ferrandu. Kaj je v tem podobnega, kaj drugače?

Zame je klic v službo gvardijana predvsem klic Gospoda k izstopu iz sebe in skrbi za druge v

iskanju skupnega dobrega. Biti brez privilegijev, še več, iz ljubezni do bratov odpovedati se stvarem, ki so po mojem okusu. To sem dojel predvsem iz življenja. Kot na primer, ko smo v molitvenem koru imeli Jezusovo ikono, ki mi je bila izredno dragocena. Toda, kaj, ko je eden od bratov ni prenašal. Dejal je, da ga žalosti in moral sem jo odstraniti.

Pri službi gvardijana je najtežje voditi brate v prizadevanju v skupni smeri. Moja prva izkušnja tega je bila zelo boleča. Bil sem v bratstvu, kjer je bilo pet od devetih bratov tako vpetih v pastoralo, da so bili dnevno odsotni iz bratstva. Bilo je nemogoče živeti skupno molitev. Ko sem dojel, da ne bo mogoče nič spremeniti, sem prosil provinciala, da me razreši te službe. To ni bil način življenja, ki sem ga obljubil po naših Konstitucijah.

Tukaj, v Clermont-Ferrandu je drugače. Bratje imamo skupni projekt življenja, pa tudi željo in notranjo razpoložljivost, da ga živimo. Pa čeprav prihajamo iz petih različnih dežel. Tukaj izkušam večjo notranjo edinost, kot je bilo v prejšnjem primeru, ko nas je bilo devet bratov, od tega sedem iz iste province. Najlepši trenutki so za gvardijana takrat, ko lahko občuduje harmonijo, ki se ustvari med brati in se kaže v skupni molitvi, obedih, rekreaciji in tudi v vzdušju v katerem potekajo debate za sprejemanje potrebnih odločitev.

Nam bratom večkrat praviš, da za svoje redovniško življenje potrebuješ redni duhovni odmik. Rad greš v kakšnega od meniških samostanov, ki jih je tukaj v Franciji veliko. Tako si se približal tudi meniški duhovnosti. Kaj ob tem spoznaš za svoje življenje ljudskega brata kapucina?

Kar cenim v meniškem življenju, je redni ritem njihovega življenja. Njihov urnik, ki natančno ureja vse vidike življenja (molitev, delo, študij, počitek). In to vsak dan enako, s kakšno manjšo izjemo. Vseeno se kot menih ne bi počutil popolnoma na svojem mestu. Kot tudi ne kot škofijski duhovnik. Dobro se počutim v svoji koži duhovnika redovnika, v zame ustreznem ritmu molitve, skupnega življenja in apostolata.

Kot vem si prepeval v glasbeni rock skupini (Fra-Raf), ki si jo s prijatelji ustanovil za zbiranje pomoči za kapucinske misijone v Peruju in Centralnoafriški republiki. Ti je tudi ta izkušnja pomagala k rasti v življenju v skupnosti?

Izkušnja z rock skupino je bila zares posebna. Nisem si predstavljal, da bom kot brat lahko posnel dva CD-ja in imel kakšnih deset koncertov. V tej izkušnji sem užival lepoto skupnega ustvarjanja. Imeti skupen projekt, v katerem vsakdo prispeva svoje talente in svojo osebnost. Sam sem vnesel svoj delček kot pevec in basist. Bobnar in klavirist pa svoje dolgoletne izkušnje igranja rock in kitarist country glasbe. Končni rezultat presodite sami, ob poslušanju kakšne naše pesmi. (dostopno na YouTube, op.prev.)

Prek besedil sem imel priložnost posredovati vrednote v katere verujem, univerzalne vrednote, ki jih svet potrebuje ne glede na vero ali nevero. Končno je bila to posebna, prav magična izkušnja petja v živo, čustvene povezanosti med glasbeniki in poslušalci. Zares enkratna izkušnja, ki jo zelo pogrešam...

Kaj je zate smisel in poslanstvo redovniškega življenja?

Redovniško poslanstvo je zame predvsem prizadevanje postaviti na prvo mesto odnos z Bogom. Brez tega v resnici ni redovniškega življenja. Iz tega potem vzklije želja po bratskih vezeh, najprej s temi, ki jih pletem vsakodnevno z brati, nadalje s tistimi, katerim namenjam svoj čas v služenju in apostolatu. Bratsko vzdušje je v srcu oznanjevanja krščanskega razodetja. In tako tudi poskušam delovati v praksi, na primer, ko obiskujem zapornike. Pričevanje bližine in razpoložljivosti v njihovih danostih, ne da bi skrival svojo vero. In v srcu nosim željo, da bi se vsakdo odprl veri v Kristusa, Odrešeniku sveta.

Hvala brat Raffaele, dober brat gvardijan si!

br. Mitja Marija Ponikvar

Skupaj ob molitvi, delu in praznovanju

Vrednote in način življenja iz domačih družin v veliki meri prenašava na svoje otroke. Šele kot starša spoznavava globlji smisel malenkosti, ki so jim najini starši namenjali veliko truda in pozornosti. Nekatere so se mi kot najstnici zdele odveč, sodelovala sem z odporom in včasih mi je bilo zaradi tega pred vrstniki nerodno. Danes vlagam veliko truda v iste in podobne »obrede«, upajoč, da bom najinim otrokom dala občutek varnosti, sprejetosti in poguma, ki ga daje življenje v trdni skupnosti.

Dopoldneve preživimo vsak na svojem koncu, popoldne pa večkrat otroci pomagajo Valterju pri delu na kmetiji. Ne manjka godrnjanja, ko se odpravljajo. Vračajo se utrujeni, a zadovoljni: preganjali so se po njivi, opazovali naravo, raziskovali potočno strugo in izrezovali iz lesa. Ponosni so, da je delo opravljeno, tata zadovoljen, oni pa so še enkrat premagali lenobo.

Skupni obroki nas enkrat na dan zberejo ob mizi. Ko je prva lakota pregnana, se jeziki

razgrejejo; kaj smo danes delali, kako smo se razumeli z drugimi, kaj nas skrbi, kaj so pozabili prinesiti v šolo in katero potrebščino že en teden čakajo, da jo mama kupi; vmes »padajo vzgojne«, smeh, Mlakarjevi verzi, prerivanje po klopi ... In ko so posode prazne, se duhovi pomirijo, prva analiza dneva je končana ...

Zvečer se vsi zberemo v dnevni sobi, ugasnemo luči in ob blagoslovljeni svečki molimo. Otroci pravijo, da je to najlepši trenutek dneva in tudi nama se tako zdi. Vsi skušamo biti okrog devetih zvečer doma, da se skupaj umirimo in pred Boga in najbližje damo vse, kar smo delali, za kar smo se trudili, predvsem pa vse, za kar smo hvaležni. Včasih kdo vmes zaspi, pogodrnja, ko je treba peti, nihče pa ne zamudi molitve s

svojimi besedami. Takrat pridejo na dan še zadnje neizrečene skrbi, žalost, prizadetosti in kesanje za jezo, žalitve, malomarnost ... Molimo tudi za druge, ki se nam priporočajo, izročamo pretekli dan in prosimo za novega.

Tretji steber skupnosti je praznovanje. Hvaležna sem Valterjevim in svojim bratom in sestram, da se lepo razumemo, si pomagamo, skrbimo in molimo eden za drugega ... in se dobimo na velikih praznovanjih, predvsem ko grejo otroci k zakramentom. Bolj kot (hrupno!) skupno kosilo nas povežejo priprave: najprej štetje »glav«, potem pa usklajevanje, kdo bo kaj pripravil. Na praznični dan k hiši že pred mašo prinašamo pladnje s slaščicami, posode s francosko solato, sadjem, eden poskrbi za cvetje, drugi prinaša manjkajoče zajemalke ... Pri maši skozi gnečo stegujemo glave in otroci sprašujejo: »Kaj Ema je že bila na vrsti?« Tete smo malo sentimentalne (stri-ci najbrž niti ne), stari starši pa so ganjeni, ponosni in hvaležni molijo za vse to življenje, ki je po Božjem blagoslovu prišlo iz njihovih zakonov.

Višek tedna je nedeljska maša, najlepše pa nam je, ko v »takmašnik« obleki vsi sedemo v avto in se peljemo proti Vipavskemu Križu. Na parkirišču se »razletimo« na vse strani, eni v zakristijo k ministrantom, drugi na kor, eni v ladjo. In smo vsak posebej, a

vsi skupaj priče dogajanju pred oltarjem. Vesela sva, da otroci sodelujejo pri maši, da darujejo svoje talente; ko bi le več staršev doživelo, kako se razmahnejo fantu krila, ko ministri na sveto tridnevje, ko pogrinja oltar pred škofom, kako ponosno razlaga, da je držal čolniček! Naša dva negodujeta, če pridemo zadnjo minuto, ker potem ne moreta pred oltar ...

Naša družina se vključuje v še eno skupnost, ki jo čutim kot predokus nebes. Ko nam je težko, prek SMS-jev prosimo za molitev znance, sožupljane, prijatelje in sorodnike. To je tudi ene sorte »virtualna skupnost«, mar ne? Ko srečam človeka, ki moli za isti namen, sva brat in sestra, pa čeprav generacije narazen. V času trgatve, ko nas delo in čas stiskata od vseh strani, se zvečer z rosnimi očmi poslavljava od teh istih ljudi, ki so prišli od daleč, pustili svoje delo in premagali bolečino, da bi nam pomagali. V najtežjih dneh preko njih čutiva Božjo nežnost in moč, ki jo daje skupnost.

Helena Brataševc

Skupnost na pristavi

Začetki skupnosti v Mulino della Segro na segajo v začetke ,80 let. Ta projekt se je odprl predvsem na pobudo družbe Società Cooperativa (Sociale Sette Onlus di Binasco). Pobudo je dala Fondazione Collegio della Guastalla, ki je tudi lastnik posestva, k temu pa so pristopili tudi bratje iz Lombardije. Takrat so na jugu Milana, v kraju Mariano di Noviglio, štirje bratje izbrali neko staro pristavo z mlinom. Tam se še danes nadaljujejo obnovitvena dela. Prvi pomembnejši datum te ustanove je zagotovo 2. maj 1984, dan, ko so v to skupnost sprejeli prvega fanta.

Namen te skupnosti je terapevtske narave. Spremljati želijo tiste fante in jim stati ob strani, ki iščejo izhod iz zasvojenosti z drogami. To okolje naj bi fantom pomagalo, da bi zmogli v polnosti zaživeti svoje življenje. Zato je najpomembnejša naloga tukajšnjih spremljevalcev prav ta, da mladim stojijo ob strani.

Seveda se je od leta 1984 naprej dejavnost bratov precej razvila in napredovala. Sprva so bratje živeli znotraj te skupnosti, danes pa v majhnem župnijskem stanovanju, blizu cerkve Mariano, kjer se tudi pastoralno delujejo. Bratje kapucini so v tej vzgojni hiši vedno navzoči. Dneve preživljajo skupaj s fanti iz skupnosti in jih podpirajo pri njihovih

aktivnostih. Mladim prisluhnejo in jih spremljajo na duhovnem in človeškem področju. Trenutno v skupnosti deluje ekipa osmih profesionalnih vzgojiteljev, od katerih so trije bratje kapucini. Tej skupini se pridružijo še psihoterapevti in pa tudi svetovalka. Skupnost je torej terapevtsko-rehabilitacijska in bivanjska in lahko sprejme do 21 gojencev. Program traja približno tri leta in ima različne stopnje.

Znotraj skupnosti imajo fantje vsakodnevne zadolžitve. Razdeljene so na tri področja: vzdrževanje hišnih prostorov, zelenih površin in skrb za živali. Poleg fizičnega dela je v skupnosti poskrbljeno tudi za trenutke osebne rekreacije, kot tudi skupinske. Vsak teden so na urniku osebna srečanja s psihoterapevti, da bi tako lahko še bolj nadgradili osebno življenje, osebno rast in razvoj. V zaključnih fazah tega programa se posvečajo predvsem ponovnemu vključevanju v družbo. Najprej z zunanjimi rekreativnimi ter vzgojnimi aktivnostmi, ko se ob koncih tedna vse bolj pogosto vračajo v domačo družino, ter ponovno soočanje s samim delom. V zadnjem delu tega programa je na sporedu bivanjsko obdobje v enem od zunanjih stanovanj, kjer se mlad človek lahko ponovno nauči samostojnosti življenja, tako na delovnem kot na ekonomskem področju. Pri vsem tem pa kandidate podpira vzgojna ekipa. Med samim vzgojnim procesom imajo gojenci še različne laboratorije, projekte in aktivnosti.

Ena od teh popestritev je program gorske terapije. Ta pomaga gojencem, da s pomočjo gora še bolj spoznajo samega sebe in lastne omejitve. Obenem pa pridobivajo moč za soočenje s težavami, ki se pojavljajo vse do »cilja«. Zagotovo je navzočnost bratov kapucinov v tej skupnosti dragocenega pomena, ne samo za človeško rast, ampak tudi za pot vere, ki gojencem ni vsiljena, temveč samo omogočena. Znotraj skupnosti je tudi kapela.

Fantje so vedno znova povabljeni, da sodelujejo pri nedeljskih mašah v župnjski cerkvi. Poleg tega so v liturgičnih časih predvidena tudi različna katehetska srečanja.

Moja osebna izkušnja in navzočnost v tej skupnosti, ko sem fantom stal ob strani, je vsebovala dnevne aktivnosti, obroke, rekreacije po večerji... Čeprav je ta izkušnja trajala samo slabe 4 mesece, sem uspel vzpostaviti

»uglašenos« z mladostniškim duhom, njihovim velikim hrepenenjem po druženju, izzivih, dialogu. Kot sem že omenil, so ti fantje zares veseli da so z njimi navzoči bratje, posebej še, če je kdo izmed njih pripadnik njihove generacije. Le to jih po navadi še bolj prevzame in nagovarja, saj s tem mlajši brat kapucin še močneje pričuje svojevrstno življensko odločitev za posvečeno življenje. Za mene osebno je bila to zelo dragocena izkušnja, ker sem videl konkretne človeške slabosti, ki so na nek način tudi slabosti nas bratov. Izkušnja omogoča srečanje z Gospodom v bratih, ki so sicer zakrivali napake, kljub vsemu lahko vidimo, kako je On navzoč v življenju tistega, ki trpi in je v stiski. Poleg tega je bratstvo Mulino zares povezano kot skupnost in vse to mi je pomagalo, da sem lahko še bližje spoznal in okušal našo odločitev za bratsko življenje.

br. Maichol Schimello

Srečanje vseh,
ki živimo
iz karizme
svetega Franciška

- Program
somaševanje vodi predsednik Franciškovske
konference br. Vlado Kolenko, OFM Cap
- 9.00 sveta maša (franciškani, Tromostovje)
  - 9.45 romanje do sv. Petra (minoriti)
  - 10.30 predavanje – MOLITEV
(br. Štefan Kožuh OFM Cap)
  - 12.00 malica, druženje

6. april 2019

Ljubljana: → sv. Marija/franciškani
→ sv. Peter/minoriti

Srečanje pripravila
Franciškovska konferenca.

Ministranti na duhovni obnovi

Zagotovo se že vsi nestrpno sprašujete, kam so nas letos bratje kapucini peljali na duhovno obnovo? No, izkazalo se je, da bo letošnja duhovna obnova v Trnju pri Pivki, v lepem, malem kraju, kjer se pri cerkvi, ki je posvečena Sveti trojici, odpira prečudovit razgled, vse tja do Nanosa.

Bil je petek in s tem zadnji delovni dan v tednu. Zbor je bil v Vipavskem Križu ob 16h, od koder smo se odpravili proti Pivki. Po poti smo si govorili vice ter se pogovarjali z bratom Vladom. Ko smo prispeli v Trnje, smo najprej raztovorili našo prtljago ter kuharicam pomagali prenesti hrano do župnišča, kjer smo se potem nastanili po sobah. Župnišče v Trnju je bilo precej veliko, tako da smo imeli veliko izbire glede sob, ki so bile dobro urejene. Seveda smo mladi hitro lačni in smo zato šli na večerjo v obednico. Kuharice so se odlično odrezale in ni ga bilo med nami, ki bi po večerji ostal lačen. Ko smo bili vsi siti, so sledile skupinske aktivnosti. Najprej smo se razvrstili po skupinah, v katerih smo bili do konca duhovne obnove, ter se potem šli razne igre, ki so bile zabavne in hkrati tudi poučne. Kot glavni del večera bi osebno označil izdelovanje papirnate pištole, kar se je zdela zahtevna naloga, vendar nas to ni prestrašilo. Polni zanosa smo se lotili zahtev-

nega postopka. Pištola je narejena samo iz papirja, kot nam pove že samo ime, zato je bilo treba včasih določen korak poskusiti večkrat, da nam je uspelo, a smo počasi napredovali. Naš cilj je bil, da papirnatu pištolo dokončamo do konca duhovne obnove, tako da smo prvi večer uspeli narediti le temelje. Pred spanjem smo imeli še nekaj časa, da se umijemo ter pripravimo na spanje, ki smo ga fantje dobro izkoristili za večerno telovadbo (sklece, deska...).

Zjutraj so nas zbudile melodije kitare, na katero je igral brat Luka, kar je vsekakor boljši način budnice, kot pa razbijajoča budilka. Imeli smo natanko deset minut, da smo se zbrali zunaj na mrzlem zraku, kjer smo imeli jutranjo telovadbo, ki ji je sledil zajtrk. Potem smo šli nazaj na delo – k papirnatim pištolam, ki so sedaj začele pridobivati razločnejšo podobo. Sestavljanje in klepet sta se zavlekla do poldneva, torej do kosila. Po kosilu smo se odpravili v Pivko in sicer v Muzej vojaške zgodovine. Tam nas je vodič popeljal po muzeju, ki je bil bogato opremljen s najrazličnejšimi predmeti iz prve in druge svetovne vojne ter celo iz poznejših pomembnih dogodkov, kot je vojna za osamosvojitve Slovenije. Ogledali smo si tudi notranjost vohunske podmornice iz prejšnjega stoletja in moram reči, da je notranjost precej bol tesna in neudobna, kot sem si predstavljal. Zatem smo si še malce ogledali trgovinico s spominki, ki je bila ob vhodu v muzej, potem pa smo šli nazaj proti Trnju. Isti popoldan, in sicer ob šestih, smo imeli v cerkvi mašo, pri kateri smo vsi sodelovali. Brali smo prošnje, zahvale ter odlično peli. Po maši smo se po petnajstih minutah odpravili k večerji, ki ji je sledil družabni večer. Igrali smo se igre, ki so nam urile možgančke in duha in ki so se zavlekle pozno v večer (do devetih in pol). Zatem smo šli spat, saj smo morali biti spočiti za dan, ki nas je čakal.

Jutro in s tem jutranja telovadba. Tekli smo do pokopališča, kjer smo se temeljito ogreli. Telovadbi je sledil zajtrk, po katerem smo šli dokončat naše »papirnatu orožje«. Vedeli smo, da je to naša zadnja priložnost, da sestavimo to pištolo, zato smo dali vsi vse od sebe. Ni vsem uspelo, vendar nam je to že v

začetku povedal brat Luka. Namreč ne gre nam vedno vse, kot bi želeli, vendar moramo v takšnih časih potrpeti ter poskusiti znova. Le tako lahko namreč uspemo v stvareh, ki se jih bomo lotevali. To nam je povedal brat Luka, ko smo pospravljali prostor, namreč čas našega odhoda se je bližal. Po kosilu smo se vsi odpravili po svojih opravilih: nekateri k pometanju prostorov, drugi k čiščenju stranišč, tretji pa k pospravljanju sob. Ko smo končali, smo znosili našo prtljago ven, h kombijem. Preden smo šli, smo se še zadnjič pomerili v kepanju, potem pa odšli proti domu.

Takšna je bila letošnja duhovna obnova in bi hotel, da bi bila kakor koli drugačna. Tema je bila boj, predvsem naš duhovni boj. Vsi smo se imeli izjemno in zahvaljujem se bratom kapucinom za nepozabno izkušnjo.

Uroš Tozan

Romanje k sv. Pavlu na Vrhniko

Že kar nekaj let se romarji zadnjo nedeljo v mesecu januarju odpravimo peš na k sv. Pavlu na

Vrhniko. To romanje je pred 10 leti, v Pavlovem letu 2008-2009, prvič organiziral zdaj že pokojni g. Stane Kvaternik, ko nas je prvič vodil do Vrhnike. Po njegovi smrti smo sklenili, da bomo romali vsako leto njemu v spomin in zahvalo ter v čast sv. Pavlu.

Tudi letos smo, zadnjo nedeljo v mesecu januarju, romali na Vrhniko iz različnih strani. Nekateri smo šli peš iz Ljubljane, drugi iz Brezovice, Logatca, Borovnice, Rovt, Preserij in Postojne, nekateri so se pripeljali z avtomobili, nekateri z vlakom.

Dan je bil lep, zimsko zasnežen in ne preveč mrzel. Sodelavci vrhniške karitas in domače gospodinje so nas pred začetkom sv. maše na dvorišču pred cerkvijo tudi letos pričakali s kuhanim vinom, kavo, čajem in sladkimi dobrotami. Za vernike vrhniške župnije spreobrnjenja sv. Pavla je Pavlova nedelja praznik, saj goduje njihov župnijski patron sv. Pavel.

Svečana romarska sv. maša se je začela točno ob 16. uri. Veliko razsvetljeno cerkev so domačini in romarji napolnili do zadnje klopi. Pred oltarjem nas je pozdravil domači župnik, g. Mohor Rihtarič, sv. mašo pa je daroval kapucin br. Luka Modic, ob somaševanju obeh domačih duhovnikov in duhovnikov iz okoliških župnij. Župnijski zbor je na koru tudi letos zelo ubrano prepeval.

Po maši je veliko romarjev v zgodnjem mraku ostalo v druženju pred cerkvijo - z željo in v upanju, da se spet vidimo v prihodnjem letu.

Ester Srdarev

Duhovne vaje FO v Kančevcih

Pri Frančiškovi otroci je že navada, da se vsako leto dobimo tretji vikend v januarju v domu duhovnosti v Kančevcih. Tako smo tudi letos Frančiškovi otroci in animatorji na Štajerskem skupaj preživeli živahne in aktivne duhovne vaje. Udeležilo se jih je 32 otrok, 10 animatorjev in trije duhovni asistenti.

V petek smo se zbrali, se odpravili v sobe, nato pa na večerjo. Kljub temu, da so v domu ta čas sobivali tudi birmanci z Murske sobote, so kuharji poskrbeli, da je bilo hrane dovolj in nismo bili nikoli lačni. Po večerji smo nekaj časa namenili spoznavanju, nato

pa so animatorji odigrali prvi del dramske igre. Skozi njo smo namreč spoznavali življenje in čudeže sv. patra Pija iz Pietrelcine, ki smo se mu želeli čez vikend približati. Po večerni molitvi so otroci poskakali v postelje, animatorji pa smo jih uspavali z branjem pravljic. Slednji smo se nato zbrali in kovali načrte za prihodnji dan še dolgo v noč, preden smo se le tudi mi odpravili v vodoravni položaj.

V soboto smo se po budnici hitro uredili in dobili zunaj na jutranji telovadbi, kjer smo se igrali »Kdo se boji Smrkcev?« Po odličnem zajtrku smo nadaljevali z zgodbo, v kateri je p. Pij že kot mlad fant postal duhovnik, dobil je svoj sanjski poklic. Otroke smo razdelili v 4 skupine po starosti, kjer so se pogovarjali o svojih sanjskih poklicih. Nato so otroci lahko izbirali med štirimi različnimi delavnicami: angelčki, lampiončki, letali in zapestnicami. Pri tem smo zelo uživali, izdelke pa smo si lahko odnesli domov. Po obilnem kosilu je sledila velika igra. Patru Piju so namreč ukradli rožni venec in ga razmetali po celem svetu. Otroci so morali opraviti različne naloge in preizkušnje, da so dele našli in jih sestavili nazaj v celoto. Potem smo imeli še en del zgodbe in katehezo, pri kateri nam je br. Janez pokazal svoje akrobatske sposobnosti, po večerji pa smo se nasmeljali tudi pri zabavnem večeru, kjer smo lahko vsi pokazali svoje talente. Po ležeči večerni molitvi smo se počasi odpravili spat.

V nedeljo smo bili predvsem starejši veseli, saj jutranje telovadbe ni bilo in smo se lahko bolje naspali. Po zajtrku so se nam pri našem programu pridružili tudi starši, ki so si skupaj z otroki ogledali zadnji del zgodbe patra Pija in imeli nato svoj pro-

gram z br. Jurijem. Mi pa smo medtem po skupinah pripravili vse potrebno za sklepno sveto mašo in pospravili hišo. Druženje smo zaključili s slovesno sveto mašo in obilnim kosilom. Bilo je veselo, narporno in navdušujoče.

Klemen Sajko

»Pridi, nevesta Kristusova, prejmi venec, ki ti ga je pripravil Gospod za vse večne čase!«

Čas hitro beži, v srcu pa ostaja hvaležen spomin na lanskoletni praznik Svete Družine, ko se je nekdanja asiška romarka, klarisa s. Marija Antonija Jožefa Gospodovega obličja, 29-letna Irena Zakrajšek iz Dobropolja, s slovesnimi zaobljubami za večno podarila Gospodu.

Sposnetka so se oglasili dobrepoljski zvonovi ter klicali srca zbranih k molitvi in pripravi na najsvetejšo daritev svete maše ob slovesnih zaobljubah s. M. A. Jožefe. Sestre smo jo med petjem najlepšega – Marijinega hvalospěva »Moja duša poveljuje Gospoda ...« v procesiji pospremile pred oltar Najvišjega Kralja, ki se je »ozrl na nizkost svoje dekle«. Človeška pamet težko razume, pri kako velikih, človeka presegajočih in nedoumljivih skrivnostih smemo biti ob takih trenutkih (in pri vsaki sveti maši) navzoči; kako zelo se Bog približa svoji »stvari« – duši, ki Ga ljubi. A česar ne doseže človeški razum, lahko zasluži njegovo srce, če le prisluhne. Zato je s. A. Jožefa s svojim geslom tudi nas vse spodbudila k največji zapovedi: »Gospod je naš Bog, Gospod edini! Ljubi Gospoda, svojega Boga z vsem srcem, in vso dušo in vso močjo!« (5Mz 6, 4–5).

Slovesno somaševanje je vodil upokojeni celjski škof msgr. dr. Stanislav Lipovšek. Med besednim bogoslužjem smo poslušali Lukov evangelij, v katerem deček Jezus ostane v templju, ne da bi njegovi starši to opazili in jim, ko ga zaskrbljeni najdejo, odgovori, da mora biti v tem, kar je njegovega Očeta. Tudi s. A. Jožefa je slišala Božji klic in po letih redovne vzgoje spoznala, da hoče z vsem svojim bitjem odgovarjati nanj in ostati v tem, kar je njenega Očeta, vse svoje

življenje, pa čeprav bodo morda to mnogi težko razumeli. Zato je na klic matere opatinje M. Katarine Ambrož, ki jo je po svetem evangeliju poklicala po imenu, odgovorila »Tukaj sem, Gospod, poklical si me« in zaprosila, da bi smela narediti slovesne zaobljube v Redu ubogih sester sv. Klare. Gospod škof se je po pridigi s šestimi vprašanji, na kateri je sestra odločno odgovorila s prepričljivim »Hočem!«, prepričal, da se želi prostovoljno podariti Bogu. Po litanijah vseh svetnikov je pokleknila k materi opatinji in v njene roke »položila« zaobljube uboštva, čistosti, pokorščine in klavzure, kot zagotovilo, da bo Bogu darovala vse zunanje dobrine, svoje telo in svojega duha ter v skritosti in tihoti po zgledu Device Marije, Božje in naše Matere, na svojem telesu dopolnjevala, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim za Njegovo Telo, ki je Cerkev (prim Kol 1,22) – zate brat, zate sestra.

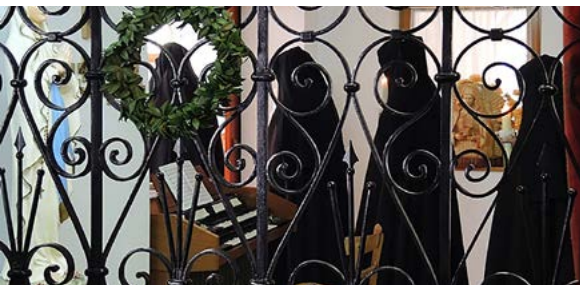
Vsak redovni poklic je velik Božji dar – ne le za posamezno dušo, ampak za celotno Cerkev. Je pa tudi sad številnih skritih molitev in daritev mnogih. Zato Bog povrni vsem molivcem, ki prosite za zvestobo in svetost poklicanih ter še posebej podpirate vse mlade in vztrajno trkate na Božje Srce, da bi po Marijinih rokah izlilo dovolj milosti v srca mladih, ki jih kliče za seboj, da bi hoteli in zmogli odgovoriti, kakor je odgovorila s. M. A. Jožefa, v blagor celotne Cerkve. V dušah velikokrat zmaga strah, človeško mnenje, ki je zmotljivo, ali mnenje sveta. A ob pogledu na sijoči obraz novozaobljubljenke, ki je izžareval globoko veselje, ki ga svet ne more dati, bi odpadel ves strah. Saj pravzaprav sploh ne ge za to, kaj zmorem »jaz«, »ti«, ampak kaj zmore in želi Gospod. Njegova pota pa niso naša pota in velike stvari nam stori On, ki je Vsemogočen – če le verujemo in ljubimo z Njegovo ljubeznijo.

Po izpovedi zaobljub »v hvalo in čast Vsemogočnega, ki jo je izbral in poklical ...«, ko se je iz vsega srca izročila redovni družini sester klaris ter se tako dokončno odločila za pot duhovnega romanja po stopinjah asiških ubožcev, sv. Frančiška, sv. Klare in številnih naših svetih in blaženih bratov in sester, ji je g. škof izročil še dve zunanji znamenji zaročniške zveze s Kristusom – prstan, kot znamenje popolne, brezpogojne in dokončne podarjenosti našemu Zveličarju, ter trnjevo krono, kot znamenje kraljevskega dostojanstva neveste najvišjega Kralja vesoljstva. Ob njenem »kronanju« smo skupaj z nebeščani radostno zapeli »Veni, sponsa Christi, accipe coronam ... – Pridi, nevesta Kristusova, prejmi venec, ki ti ga je pripravil Gospod za vse večne čase.«

Tako pripravljena je duša novozaobljubljenke, kot pravi naša sv. mati Klara, »postala večja kot nebesa«, saj »medtem ko nebesa z vsem stvarstvom ne morejo obseči svojega Stvarnika, pa je edinole verujoča duša Njegovo prebivališče in sedež zaradi ljubezni«. Na naš oltar in v naša srca je po rokah g. škofa in drugih duhovnikov prišel Bog sam, da bi ponovno in za večno bil Bog z nami. Njega móli in slaví ter ga bo odslej do konca življenja noč in dan molila in hvalila naša s. M. A. Jožefa Gospodovega obličja.

Ob 40-letnici ponovnega prihoda sester klaris v Slovenijo, smo se tako lahko v letu 2018 skupaj veselile nekaj časa štirih novink in kar štirih svetih zaobljub. Dve novinki – s. M. Ancila Usmiljenega Jezusa (Andreja Zorko) in s. M. Stanislava Žalostne Matere Božje (Saša Lekšan) – sta na praznik svetih nedolžnih otrok naredili prve zaobljube, sedaj pa naproti njim romata še dve. Še pred s. A. Jožefo pa je na praznik Marije, Matere Cerkve, 21. maja 2018, v samostanu v Turnišču naredila slovesne zaobljube tudi 28-letna s. M. Salomeja Kristusovega trpljenja (Sandra Trojanšek iz Mengša), ki si je izbrala geslo: »V tvoje roke, Gospod, se vso izročam« in se z zaobljubo večne zvestobe zares povsem izročila svojemu nebeškemu Ženinu.

Skupaj se zahvaljujmo Gospodu za vse milosti! In tudi prosimo za nove poklice. Mladi, ne bojte se,

če zaslišite Jezusovo vabilo, da bi Njemu izročili vse svoje življenje. V svoji neizmerni ljubezni vas hoče osrečiti in izpolniti vaša srca z veseljem in mirom in vam podariti polnost življenja.

Sestre klarise

Ob patru Piju

V petek, 22. februarja, se nas je v župnijskem domu na Prežganju zbralo 12 Frančiškovih otrok iz Ljubljane in Primorske, da bi imeli duhovne vaje ob sv. patru Piju.

Po toplem sprejemu nas je pričakala okusna večerja in okvirno spoznavanje ter pravila. Vsaka skupina je imela svoje zadolžitve, da smo bili res civilizirani. Po večerji smo se podrobneje spoznali in imeli dramatizacijo o mladem Frančišku, ki je molil, namesto da bi varoval krave, ki so mu bile zaupane. Po vsaki taki dramatizaciji je sledila krajša skupna kateheza, nato pa še daljše kateheze po starostnih skupinah. Po katehezi smo še zmolili in se pripravili na spanje, animatorji pa so imeli še refleksijo.

Sveže sobotno jutro smo popestrili s sprehodom na bližnji hrib s kapelico, na katerem smo po zgledu sv. Frančiška iskali stvari, ki bi lahko bili naši bratje in sestre. Nabirka ni bila ravno pestra, a kaj, ko smo sredi zime... Dodatno smo se ogreli s tekom v strm hrib do doma. Tam nas je že čakal obilen zajtrk, ki smo si ga res zaslužili. Sledila je dramatizacija in kateheza, ko so nam želodčki po malem že začeli kruliti, zato smo jih potešili z malico. Tako smo dobili tudi energijo za delavnice izdelovanja letalc iz plastenk ter lesenih palčk in ščipalk za perilo. Pospravljanju, kosilu in počitku je sledila velika igra, na kateri smo se veliko gibali in mislili. Razdelili smo se v dve skupini, nato pa šli k animatorjem, ki so bili na točkah. Na delavnicah smo lovili animatorja, igrali ristanc, črnega moža, dooble, ugibali, si urili spomin, ciljali, za kar smo si zaslužili malico. Spet je sledila dramatizacija, razmišljanje in priprava na mašo, po kateri smo se ročno lotili najboljše večerje, ki pa je najbrž bila preobilna, saj je veliko palačink ostalo. Nedeljo smo začeli z mirno molitvijo, po zajtrku pa smo se

lotili pospravljanja doma. Sledila je nedeljska maša v mrzli cerkvi, po njej pa pogostitev in slovo.

Še nekaj vtisov udeležencev.

»Všeč mi je bilo pri izdelovanju letal - naredil sem tri.«

»Najlepše mi je bilo na jutranjem sprehodu, ker smo bili v naravi in pri kapelici, postavljeni ob 5. obletnici Slovenije. Všeč mi je bila tudi igra s fotelji.«

»Najbolj sem se veselila velike igre, ker smo lahko malo tekmovali v različnih igrah.«

Komaj čakam, da se naslednje leto spet vidimo!

Martina Brataševc

Duhovni vikend za birmance

Zadnji vikend v januarju smo se birmanci in animatorji iz treh mariborskih župnij sv. Jožef, sv. Rešnje Telo in sv. Marija (frančiškani) odpravili v Rošpoh na duhovni vikend. Eni smo se videli prvič, zato smo se najprej morali med seboj spoznati. Med samim spoznavanjem pa smo že vstopili v svet zmajev in Vikingov. In ko smo začeli z urjenjem, smo ugotovili, da potrebujemo vaje na duhovnem, telesnem in čustvenem področju. Duh smo krepili z molitvijo, sveto mašo in pesmijo. Telo s telovadbo in raznimi igrami. Čustva pa z druženjem in pogovori. Spoznali smo vsak svojega pomočnika (krstnega zavetnika), ki nam pomaga v boju proti slabemu in ob koncu odkrili, da se v vsakem izmed nas skriva zmaj, ki ga je treba ukrotiti in vzeti za svojega. Čeprav smo bili iz različnih župnij, smo se kar povezali in ob zaključku vikenda sklenili, da se prihodnji teden dobimo ter si pogledamo drugi del filma o krotenju zmajev. To smo tudi izpeljali. Zdaj pa čakamo devetdnevnicu pred sv. birmo, ki jo bomo tudi delno preživeli skupaj.

Lana Levnar in Ivo Čerček

Brat Francišek

Tokratna številka revije Brat Francišek nam bo približala svetniško devištvo, način življenja, ki sicer »ustavi pomlad« v človeškem telesu, pa vendar omogoča materinstvo in rast. O devištvu sta pisali s. Ivanka Tadina ŠSSFKK in s. Metka Kos FMM.

- Kateheza OFS nam predstavlja Mariborčanko Cvetano Priol, Malo cvetko slovenske svetosti. Srečali pa se bomo tudi z bl. Chiaro Luce Badano, najstniško svetnico.
- V intervjuju smo se pogovarjali z Marjetko Birk OFS, ki jo vsi poznamo, pa vendar lahko najdemo kaj, česar še ne vemo o njej.
- Ni pa za spregledati niti zanimivega zgodovinskega pregleda Frančiškovega srečanja s sultanom, ki ga je prevedla Valentina Ščuka OFS.

Med nami

Revija Med nami Brezmadežna in duh Assisija (krajše Med nami) je nastala kot revija

asiških romarjev, ki so želeli tudi po prihodu domov, v svoje vsakdanje življenje, živeti v duhu Assisija. Vsi, ki smo že kdaj obiskali to Frančiškovo mesto, vemo, kak odmev je pustilo v nas. Seveda ne mesto samo, ampak duh asiškega Ubožca, ki ga je zaznamoval s svojim življenjem. Ker je bil tako privlačen, so želeli iti za njim in hoditi z njim. Tako je nastalo bratstvo. To bo tema naslednje številke revije. Po besedah iz Svetega pisma: Eden je vaš Učitelj, vi vsi pa ste bratje (Mt 23,8).

P. Milan Kos je zapisal: »Vez bratstva, ki se oblikuje med otroci v družini – če se to zgodi v ozračju vzgajanja k odprtosti za druge – je velika šola svobode in miru. V družini, med brati in sestrami, se nauči človeškega sobivanja, kako je potrebno živeti skupaj v družbi.« Morda se ne zavedamo vedno, da je ravno družina tista, ki bratstvo uvaja v svet. »Izhajajoč iz te prve izkušnje bratstva, ki jo hranita naklonjenost in družinska vzgoja, se bratski stil kot obljuba razširi na celotno družbo in na odnose med narodi.« Božji blagoslov v Jezusu Kristusu, ki je razlit na to bratsko vez, je tisti, ki jo razširi na nepredstavljen način. Naredi jo zmožno preseči vse razlike med narodi, jeziki, kulturami in tudi verstvi.

Več pa lahko preberete v 1. številki v letu 2019 revije Med nami.

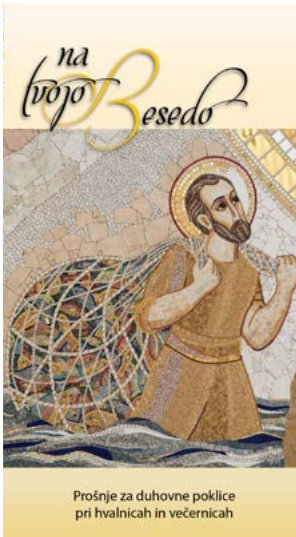

MOLITVENA NAVEZA

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani z isto vrvjo, tako smo v molitvi povezani

za dobre družine in duhovne poklice

Prošnje za duhovne poklice pri hvalnicah in večernicah

Molitev za duhovne poklice

Frančiškov prijatelj v vsaki številki prinese spodbudo za nadaljevanje naše »obveze«, da bomo vsak dan molili desetko rožnega venca za dobre družine in duhovne poklice. Za duhovne poklice pa smo bratje kapucini namenili še prošnje, ki jih molimo pri *hvalnicah* in *večernicah*. Naši bratje, ki nadaljujejo teološki študij v Milanu, so nam pripravili nova besedila, prevedena iz italijanščine *Sulla tua Parola*. Ta besedila so sedaj zbrana v knjižici *Na tvojo Besedo* in so na razpolago vsem tistim, ki molijo brevir in bi radi v svoje prošnje pri *hvalnicah* in *večernicah* vključevali tudi mlade, ki odkrivajo svojo poklicnost. V teh prošnjah prosimo zanje, da bi sprejeli Božji klic in ga v polnosti zaživel. Spremljajmo jih torej z molitvijo in nanje kličimo Božjega blagoslova.

Prošnje za duhovne poklice pri hvalnicah in večernicah so razdeljene po liturgičnih časih: Tokrat vam jih ponujamo za postni in velikonočni čas.

POSTNI ČAS

Nedelja

1. večernice: Edinorojenec Očeta, »poln milosti in resnice«,

- podeli vsem kristjanom milost nenehnega spreobračanja.

Hvalnice: Ti, ki si nam bil enak v vsem, razen v grehu,

- pomagaj z močjo svoje ljubezni mladim, ki so v procesu razločevanja, posebej še, ko so v skušnjavah.

2. večernice: Oče, ki si tako ljubil svet, da si nam dal svojega edinorojenega Sina,

- daj, da bodo krščanski starši znali opogumljati svoje otroke k podarjanju življenja za evangelij.

Ponedeljek

Hvalnice: Gospod Jezus, k tebi se dviga naša hvalnica,

- prosimo te za naše brate,

ki so poklicani v diakonsko službo, naj darujejo svoje življenje za služenje tvoji Cerkvi.

Večernice: Gospod Jezus, ki si nas poklical, da bi ti služili v Cerkvi in v svetu,

- pomagaj nam, da bomo blizu mladim in vsem ljudem, ki jih vsak dan srečujemo.

Torek

Hvalnice: Duh tolažnik, ki bogatiš Cerkev z različnostjo karizem in poklicev,

- vedno nam pošiljaj moč in žena, ki bodo izžarevali tvojo ljubezen.

Večernice: Sveti Oče, podpiraj mlade današnjega časa, posebej še tiste, ki iščejo življenjske ideale,

- naj ti služijo z vsem svojim mladostnim navdušenjem.

Sreda

Hvalnice: Učlovečena Beseda, ki so te učenci poslušali, gledali in se te dotikali,

- naj te člani Franciškovne mladine srečajo v materi Cerkvi.

Večernice: V Jezusu si nas z njegovo krvjo, prelito na križu, napravil za svoje otroke,

- daj, da bodo številni mladi ponovno odkrili dar svojega krsta.

Četrtek

Hvalnice: Učitelj, ki si nam podaril evharistijo in duhovništvo,

- utrdi svoje služabnike in v mladih današnjega časa obujaj nove karizme.

Večernice: Gospod Jezus, po tvojih ranah smo bili ozdravljeni,

- naj mladi, ki jim je življenje zadajalo rane, v tebi najdejo upanje in vedrino življenja.

Petek

Hvalnice: Kristus, ki si bil zvest svojemu poslanstvu vse do smrti na križu,

- podari nam svojega Duha moči, da se bomo soočili s težavami, ki nas spremljajo.

Večernice: O Bog, trojstven in eden, ki tolažiš uboge in podpiraš opotekajoče,

- izročamo ti brate, ki svoje posvečeno življenje živijo v trpljenju in dvomih.

Sobota

Hvalnice: Jezus, ki si nam na križu podaril Marijo za mater,

- naj tebi posvečene device vsakega človeka ljubijo z materinsko naklonjenostjo.

VELIKONOČNI ČAS

Nedelja

1. večernice: Bil si prijatelj učencema iz Emavs

- pošlji nam svojega Duha, da te bomo znali prepoznati na naših življenjskih poteh.

Hvalnice: Ti, ki si ozdravil nevernega Tomaža,

- pomagaj nam rasti v veri, da bomo lahko z veseljem pričevali za tvoje vstajenje.

2. večernice: Sveti Duh, še naprej obujaj v Cerkvi kapucinsko karizmo,

- da bodo bratje, ki se pripravljajo na večne zaobljube, postali vidno znamenje Božje ljubezni.

Ponedeljek

Hvalnice: Bog, Oče usmiljenja, ki v Vstalem od mrtvih objemaš ves svet,

- pomagaj mladim v kandidaturi, da bodo učljivi v hoji za tvojim Sinom.

Večernice: Gospod Jezus, ki nam kažeš veličino svoje ljubezni s tem, da nas učiš, kako naj služimo drug drugemu,

- po zgledu naših svetih bratov kapucinov naj podarjamo svoje življenje v ponižnosti in pokorščini.

Torek

Hvalnice: Oče, prebujaj v mladih željo po misijonskem poklicu,

- naj oznanjajo zmago vstalega Kristusa in prinašajo upanje za vse ljudi.

Kdor se še želi pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice, naj na Slovensko kapucinsko provinco, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana sporoči: ime in priimek, če želi prejemati Franciškovnega prijatelja in imeti druge stike z nami, tudi naslov, telefonsko številko, elektronski naslov.

Večernice: Gospod Jezus, Nebeški ženin, ki si dal samega sebe za svojo Cerkev,

- **posvečuj in poživljaj v ljubezni mlade, ki se pripravljajo na zakonski poklic.**

Sreda

Hvalnice: Oče, vir vse svetosti, ki razodevaš svojo slavo v vseh svetih,

- **po zgledu svetih apostolov in Marije pomagaj postulantom, da bodo močni in radodarni.**

Večernice: Oče, ki v naša srca razlivaš svoje usmiljenje,

- **pomagaj vsem bratom, da bodo drug drugemu blizu in si bodo v stiskah medsebojno pomagali.**

Četrtek

Hvalnice: Gospod Bog, ki z dobroto gledaš na vsakega, ki zaupa tvoji ljubezni,

- **razlij na vzgojitelje svojo dobrohotnost in luč, da bodo znali biti modri in razi sodni vodniki.**

Večernice: Kristus, duhovnik in žrtev evharističnega oltarja,

- **obujaj v svoji Cerkvi velikodušne može in žene, ki bodo drugim darovali Duha in življenje.**

Petek

Hvalnice: Stvarnik življenja in Gospodar vseh živih,

- **tolaži s svojo brezmejno ljubeznijo vse umirajoče brate.**

Večernice: Gospod, ki si s svojim križem odrešil svet,

- **naj moč tvoje ljubezni pritegne k tebi vse mlade, ki so v stiskah in bolečinah.**

Sobota

Hvalnice: Pozdravljena, njegova palača, pozdravljena, njegov tabernakelj,

- **podari vsem krščanskim zakoncem milost, da bodo vse od začetka hvaležno sprejemali življenje.**

Pripravil br. Placid Prša

Enotna in srečna družina

»Ljubezen naj bo brez hinavščine. Odklanjajte zlo, oklepajte se dobrega. Drug drugega ljubite z bratovsko ljubeznijo. Tekmujte v medsebojnem spoštovanju. Ne popuščajte v vnemi, pač pa bodite goreči v duhu, služite Gospodu.

Veselite se v upanju, potrpite v stiski, vztrajajte v molitvi, pomagajte svetim v potrebi, gojite gostoljubje.

Veselite se s tistimi, ki se veselijo, in jokajte s tistimi, ki jočejo.

Drug do drugega gojite ista čustva, ne hrepenite po visokih stvareh, marveč se prilagajajte skromnim. Ne imejte se v svojih očeh za pametne. Ne daj se premagati hudemu, temveč premagaj hudo z dobrim.«

(Rim 12,9-21)

Po zaslugi br. Štefana Kožuha deluje skupnost voditeljev DMŽ v Sloveniji od leta 1996. Že od začetka Delavnic gojimo in želimo ohranjati trden namen vzpostavljanja živih in prisrčnih odnosov s cerkveno hierarhijo. Cerkvi ne ponujamo trdnih, organiziranih in pripravljenih skupin, ampak omejeno in ponižno dejavnost

za poživitev vere ljudi in vsajanje živega Boga v srce družbe.

Po besedah našega ustanovitelja p. Ignacia Larrañaga se moramo voditelji živo zavedati, da smo tesno povezani in čustveno prežeti s celotnim telesom DMŽ. Njegov zlati sen je bil, da bi vsi voditelji postali enotna in srečna družina. Rodovitnost našega služnja je odvisna od bratskega in molitvenega življenja, zato se spodbujamo: »Odlikujmo se v medsebojni ljubezni, bratski harmoniji in družinski povezanosti. Spoštujmo drug drugega, izogibajmo se negativnim sodbam, škodljivim pripombam in opravljanju. Tako bomo ustvarili prosojno in toplo družinsko ozračje, kjer se bo zaradi globoke zaupljivosti vsak počutil sprejet.«

Učitelj nam pravi: »Jaz sem trta, vi mladice« (Jn 15,5). Bistvena zahteva krščanskega in cerkvenega življenja je, da prinašamo sad. Če se mladika drži trte, bo njeno grozdje sladko, njen sad obilen. Če pa je mladika ločena od trte, so njeni sadovi: nerodovitnost, praznina, žalost, smrt. Od trdnosti življenjske povezanosti z Jezusom bosta odvisni rodovitnost in verodostojnost našega delovanja. V molitvi prosimo za povezanost v življenju in skupnosti. Molitev vzbudi srce, izžareva energijo in rodijo se sadovi življenja. V življenju se tako spoji to, kar je človeško in Božje ter duh in struktura.

Voditelji se po lokalnih koordinacijah srečujemo mesečno. Cilj mesečnega dne voditelja je srečevanje voditeljev v skupni molitvi, rasti in smislu družine, dajanju in sprejemanju informacij o poteku dela Delavnic, o lokalnih novicah, sporočanju novic ... Vse to počnemo v želji, da se dobro počutimo med seboj in postanemo kot bratje in sestre ene družine. Enkrat letno se bratsko srečujemo na binkoštni praznik, ki je za nas svetovni dan voditelja, in na Odmiku. Da utrdimo vez

bratske skupnosti in medsebojnega spoštovanja, skupno zmolimo Molitev bratstva p. Ignacia Larrañaga.

Molitev bratstva

Gospod Jezus Kristus,

steber edinosti in kralj bratstva,
pošlji nam vsako jutro ogenj svojega Duha.

Poruši pregrade,
ki jih je postavila sebičnost,
ponos in nečimrnost.

Odvрни od našega doma nevoščljivost,
ki rodi spore.

Pomiri vročekrvnost in napolni nas z mirom.

Naj se pretakajo v naših srcih
občutljivi in topli tokovi,
da bi si medsebojno odpuščali
in se razumeli.

Se spodbujali in radovali
kot otroci iste matere.

Odstrani z naše poti
tekmovalnost in nasprotovanja;
razbij zaprte skupine,
da bomo drug do drugega odprti in odkriti,
odkritosrčni in resnicoljubni.

Naj raste zaupanje kot košato drevo,
v senci katerega se bomo vsi počutili srečne.
In tako bomo pred svetom očitno in
preroško znamenje,

da si ti, Jezus,
živ med nami. Amen.

br. Marjan Potočnik, kapucin in voditelj DMŽ:

Sem brat kapucin. Že dobrih dvajset let živim v bratski skupnosti. Drug drugemu smo podarjeni. Bratje v Bogu posvečenem življenju sledimo Gospodovemu klicu. On, ki

nas je poklical, je vedno z nami ali kot bere-
mo v Apostolskih delih: »V njem živimo, se
giblamo in smo« (Apd 17,28). Obdaril nas je
z različnimi darovi, zato smo spodbujeni in
povabljeni, da sprejemamo drug drugega s
hvaležnim srcem. Bogu posvečeno življenje
živimo v uboštvu, pokorščini in čistosti. Iz
velike ljubezni do Jezusa in z njegovo pomočjo
lahko živimo takšen način življenja. Molitev
je najbolj pomemben steber našega Bogu
posvečenega življenja. Kristus sam je naše
življenje, molitev in dejavnost. Zjutraj, opol-
dan in zvečer se zberemo k skupni molitvi in
se tako vključujemo v neprekinjen tok molitve
v Cerkvi. Molitveni kor je srce našega samo-
stana. Tukaj nas Gospod zbira in povezuje v
občestvo. Vedno pa smo veseli vsakogar, ki
se nam pridruži pri naši skupni molitvi. Vsak
izmed nas je povabljen in spodbujen tudi k
osebni odnosu z Gospodom, k osebni
molitvi. Tukaj črpamo moč za naše delo in
poslanstvo. Pred Boga prinašamo prošnje
vseh, ki se nam priporočajo v molitev. Vanjo
vključujemo še posebej trpeče, bolne, zapo-
stavljene in ljudi na robu družbe. Zavedamo
se, da imamo zaklad v krhki posodi in moramo
biti izredno pozorni, da ga ne izgubimo. Kot
Frančiškovi bratje želimo odkrivati Kristusa, v
vsakem človeku in v vseh stvareh.

Pri delu sodelujemo in si ga razdelimo,
glede na darove in sposobnosti. Delamo v
duhu sv. Frančiška, ki je v oporoki zapisal: »Jaz
sem delal in hočem delati s svojimi rokami.
In odločno zahtevam, naj vsi drugi bratje
opravljajo delo, ki naj bo pošteno« (FOp 20).

Tudi naši ostareli in bolni bratje živijo sredi
med nami. Strežemo in pomagamo jim po
svojih močeh ter v njih odkrivamo Kristusov
obraz. Sveti Frančišek nas svojo besedo in
zgodbo spodbuja, da s preprostostjo, poni-
žnostjo in dobroto služimo človeku in s tem
služimo tudi Bogu.

Na moji poti Bogu posvečenega življenja
me spremlja tudi duhovnost kapucina br.
Ignacia Larrañaga, ustanovitelja Delavnic
molitve in življenja. Gospod me je pripeljal
v skupnost voditeljev DMŽ. Zaupana nam je
zelo pomembna in odgovorna naloga, da to,
kar posredujemo v DMŽ, najprej sami živimo.
Br. Ignacio nas bratsko spodbuja in vabi k redni
osebni molitvi, branju in premišljevanju Božje
besede. Kot življenjsko vodilo in smerokaz na-
šega krščanskega življenja pred nas postavlja
vprašanje: Kaj bi na mojem mestu storil Jezus?

Spremlja nas veselje in hvaležnost, da nas
je Gospod poklical in nas kliče v svojo sveto
službo.

Sonja Topler

27 mesecev z žrtvami potresa

Uničujoč potres je 24. avgusta 2016, ob enih zjutraj, popolnoma uničil tako mesto Amatrice kot tudi okoliške vasi na področju rietske škofije. Bratje so se že naslednjega dne odzvali na škofovo povabilo, da pomagajo žrtvam in gredo živeti z ljudmi v začasna bivališča, kjer so ostali več kot dve leti. Konec leta 2018, po 27 mesecih, so bratje končali svoje poslanstvo med prizadetimi od potresa. 4. novembra 2018 je bila slovesna maša, ki jo je vodil rietski škof Domenico Pompili.

Radi bi podelili delček tega, kar so ljudje dejali o bratih kapucinih.

- »24. avgusta 2016 se je na glavo obrnilo življenje naše skupnosti. Nekateri so izgubili najbližje, drugi prijatelje, svoje domove ali službe. Nekateri so izgubili vse.«
- »A po vsakem dežju posije sonce, kajti ta velikanska tragedija nas je pripeljala do srečanja z neko družino, resnično posebno družino, družino manjših bratov kapucinov!«
- »Po tej strašni noči ste prvi prišli med nas, skupaj z vojaki, prostovoljci, novinarji in politiki. Nato pa so, dan za dnem, vsi odšli, žarometi javnosti so ugasnili in samo svetloba vaših oči je še naprej ostala svetilka našega potovanja.«
- »Sedaj nas kot zadnji »zapuščate« tudi sami – pravim »zapuščate« v narekovajih - ker bodo človeški odnosi, ki so bili z vami stskani v teh sedemindvajsetih mesecih, vedno živeli v naših srcih.«
- »Naši skupnosti ste pomagali tako duhovno kot tudi materialno. Maševali ste, skrbeli za krave, molzli ovce, čistili hleve, okopavali vrtove, pobirali krompir, jedli, pili, prepevali, plesali in molili z nami. Preprosto povedano:

živeli ste z nami, izkusili našo zaskrbljenost, naše strahove, našo bolečino, pa tudi naše radosti.

- »Ste in vedno boste ostali sestavni del naših življenj!«
- »Če zaprem oči in pomislim na vas, najprej zagledam brata Raffaela z Rešnjim Telesom v rokah, visoko povzdignjenih proti nebesom... Pred njim, zbranih v molitvi, okrog sedemdeset ljudi, za njim izstopa mogočna gora Pizzo di Sevo... Nepozabni dan, nikoli se nisem počutil bližje Bogu, nekaj zaradi višine, ker še nikoli nisem bil pri maši na 1.600 metrih nad morjem, malo pa tudi zaradi ljubezni, ki si jo lahko čutil v zraku: ljudje vseh starosti, iz vseh družbenih slojev, združenih v miru in v Božji ljubezni. Po maši smo imeli skupno kosilo, vsak izmed nas je prinesel nekaj, kar smo si z veseljem podelili z našim sosedom. Nikoli ne bom pozabil vedrega in prisrčnega ozračja, tudi zaradi tega, ker lahko iz tega gorovja vidiš celotno pokrajino Amatrice. Ampak od tako daleč nisi videl ruševin in zdelo se je, kakor da se je 23. avgusta 2016 ustavil čas.«
- »Vse to je bilo mogoče po vaši zaslugi: uspelo vam je poenotiti ljudi, ki so živeli le nekaj metrov narazen, ampak si niso nikoli ničesar delili. Če to ni čudež, mu je pa vsaj blizu.«
- »Ob tej priložnosti bi se rad zahvalil škofu Domenicu in provincialnemu ministru Gianfrancu, ki je dovolil, da se je vse to zgodilo, in na poseben način vsakemu izmed vas, bratje.«

»Mi ljudje smo bitja navad in sedaj, ko smo navajeni na vašo navzočnost ..., pogrešali vas bomo!«

» Z naklonjenostjo, vsa skupnost!«
Radi bi vas povabili k ogledu videa, ki prikazuje služenja bratov. Je v sedmih jezikih s podnapisi. Da bi sprožili podnapise, na spodnji desni gumb »podnapisi« (subtitles) in izberete jezik.

Vabimo vas tudi k ogledu drugih videov (samo v italijanščini), pogovorov in pričevanj

bratov ter škofa, ki so delovali v tem kraju, ki je ga je zelo prizadel potres. Obenem smo omogočili dostop do galerij fotografij, posnetih po potresu v septembru 2016, kot tudi drugih iz novembra 2017, ki prikazujejo naravno katastrofo. Vse to lahko dobite na <https://www.ofmcap.org/en/notizie/altre-notizie/item/2845-27-months-with-the-victims-of-the-earthquake>, kjer lahko tudi izberete enega izmed svetovnih jezikov, in povezavo do fotografij in video materiala.

Prevedel br. Gregor Rehar

26. do 30. april 2019: ROMANJE V ASSISI ODRASLI, DRUŽINE

1. dan, po poti: Montecasale
2. dan: Assisi: sv. Frančišek in sv. Klara
3. dan: Carceri
4. dan: Porcinkula in sv. Damijan
5. dan: po poti: La Verna

Odhod v petek, 26. aprila 2019 ob 5.30. uri iz Ljubljane - Štepanja vas, postanki tudi na poti na dogovorjenih točkah. **Povratak** v torek, 30. aprila 2019 v večernih urah.

Romanje in obisk Frančiškovih krajev bomo bogatili z molitvijo, duhovnimi mislimi in posredovanjem krščanske izkušnje sv. Frančiška in sv. Klare. Na romanju poskrbimo za otroke in na njim razumljiv način predstavimo kraje. V pripravi na romanje si po možnosti preberite kakšen Frančiškov življenjepis.

Cena: Odrasli: 260€, otroci (do 16 let): 150 €. S seboj je potrebno vzeti rjuhe in prevleko za vzglavnik.

Informacije:

- br. Milan Kvas, Kančevci 38, 9206 Križevci v Prekmurju, milan.kvas@rkc.si, GSM: 040/220972
- br. Jožko Smukavec, Kapucinski trg 1, 4220 Škofja Loka, joze.smukavec@rkc.si, GSM: 041/860350

Prijave: br. Milan Kvas, Kančevci 38, 9206 Križevci v Prekmurju ; milan.kvas@rkc.si.

»To je, kar hočem;
to je, kar iščem
in to želim izpolniti
z vsem svojim srcem.«

Lepo vabljeni!
Bratje kapucini

Luis Obdulio Arroyo Navarro

Novi blaženi iz vrst Frančiškovega svetnega reda (OFS)

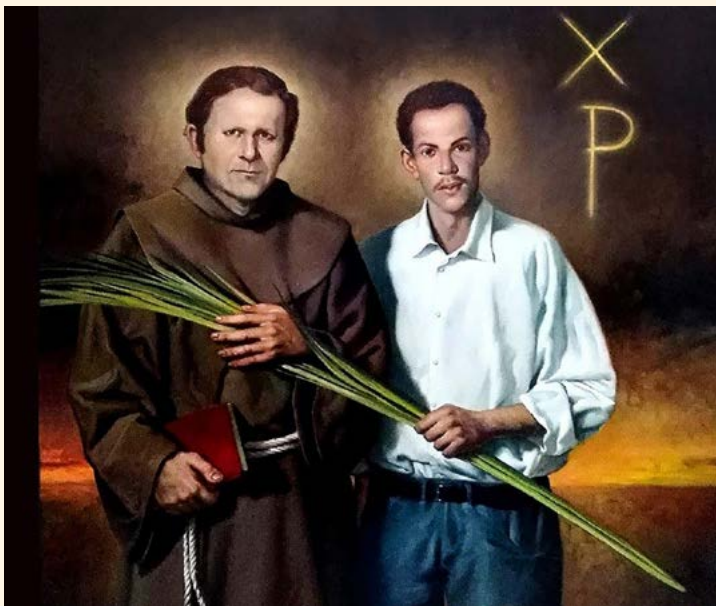
Luis Obdulio Arroyo Navarro se je rodil 21. junija 1950 v kraju Quirigua v Gvatemali v verni družini. Nekaj časa je delal kot mehanik v Puerto Barriosu, nato pa je sprejel službo voznika v mestni hiši v kraju Los Amates. Star 26 let je vstopil v Frančiškov svetni red in postal katehist v svojem rodnem kraju v Gvatemali. Ko je srečal brata Marcela Maruzza, frančiškana (klicali so ga pater Tullio), ki je v Gvatemalo prišel misijonarit iz Italije (rodil se je v Vicenzi), sta združila moči v evangelizaciji in poučevanju revnih in ubogih ljudi v okraju Izabal, ki so jih lastniki plantaž na veliko izkoriščali. P. Tullio je ob razni pomoči in tolažbi, ki ju je nudil revnim kmetom, opozarjal predvsem na pravičnost v skladu z Jezusovim naukom. Njegovo pastoralno delovanje je tako dobilo vrednost obsojanja izkoriščanja lokalnih mogočnejšev in s tem je njegovo socialno delo bilo označeno kot prevratniško.

Luis je bil prijazen mož, ki je bil vedno pripravljen priskočiti na pomoč. Priče se ga spominjajo kot človeka, ki je brez hrupa znal najti konkretno rešitev za probleme v skupnosti, pri tem pa dajal na razpolago svoj čas in svoje sposobnosti. Vedno je bil pripravljen s svojim avtom

odpeljati v bolnišnico bolnika ali žensko, ki je bila tik pred porodom, tudi ponoči; opravljal je manjša električna in mehanična dela; frančiškane in redovnice je vedno vozil na odročne kraje. Poleg te značilnosti služenja, ki je bila globoko evangelijska, novega blaženega še posebej zaznamuje krščanska krepost trdnosti. Ko mu je kdo odsvetoval spremljanje župnika, je odgovarjal: »Raje umrem ob p. Tulliu kot pa ob nekem pijancu v gostilni ali baru.« Navarro je vedel, da p. Tulliu grozijo s smrtjo zaradi evangelizacije in pospeševanja človekovih pravic, vendar ga to ni odvrnilo, da bi mu pomagal pri delu kljub nevarnosti, ki je zaradi tega grozila tudi njemu.

Skupaj s p. Tulliem sta se 1. julija 1981 udeležila srečanja gibanja v njihovi župniji (Navarro je bil voznik). Ko sta se zvečer vračala z njega, so ju pričakali ob nasadu banan v območju Los Amates, ju izvlekli iz avtomobila, ju ustrelili in mrtvi trupli pustili ob cesti.

Postopek za beatifikacijo so sprožili frančiškani beneške province leta 2005 in 27. oktobra 2018 sta bila oba razglašena za blažena.

Br. Kornelius Sipayung

Novi nadškof nadškofije Medan v Indoneziji je naš brat Anicetus Bongsu Sinaga. Rodil se je 26. avgusta 1970, v južni Sumatri, ki sodi prav pod Medansko nadškofijo. Avgusta 1998 je položil večne zaobljube in mašniško posvečenje je prejel leto kasneje. Po treh letih pastoralnega dela je odšel na študij dogmatične teologije v Rim, vmes pa je tudi študiral angleščino v Brisbanu v Avstraliji. Naslednje desetletje je bil vzgojitelj kapucinskih semeniščnikov v Pamazangisiantarju, kjer tudi poučeval različne predmete na visoki šoli za teologijo in filozofijo. Leta 2012 je za tri leta prevzel službo tamkajšnjega gvardijana in provincialnega vikarja, leta 2015 pa je postal provincialni minister, lani ponovno izvoljen. Prav tako je bil član delovne skupine indonezijskih kapucinov, ki je privedla do združitve dveh provinc Medana in Pontiaka, kot tudi kustodij Sibolge in Niasa ter član Pacifiško – azijske kapucinske konference. Na državni ravni je bil br. Cornelius član teološke komisije, član duhovniškega sveta in tudi upravitelj nekaterih dobrodelnih ustanov.

800 letnica srečanja med sv. Frančiškom in sultanom

V Pakistanu je Narodna komisija za medverski dialog in ekumenizem (NCIDE), ki deluje znotraj Pakistanske škofovske konference, z brati kapucini ob 800 letnici srečanja med sultanom in Frančiškom v Egiptu, v Lahoreju, pripravila spominsko slovesnost. S tem so želeli prenesti sporočilnost takratnega srečanja v današnji čas in spodbuditi strpnost, prijateljstvo, dialog in razumno zavezanost za mir. Tam je bil nadškof Francisa Shaw (predsednik NCIDE), ob velikem številu Frančiškovihih bratov in sester, duhovnikov, redovnic in laikov, pa tudi pomembnih islamskih učenjakov iz večjih pakistanskih mest. Spomnili so, kako sta dva velika voditelja, v ozračju vojne in konflikta med križarskimi vojnami, skupaj spregovorila za mir in strpnost. Ob tem so odkrili tudi sliko srečanja dveh velikanov in kot simbol razširitve tega sporočila in prizadevanja za mir v zrak spustili balone in golobe. Nadškof občuduje svetnikovo strast, ki je potem, ko je prišel k sultanu, dejal, da vojne lahko okupirajo le del ozemlja, ne pa src ljudi. Poudarili so, da bodo ta dogodek praznovali celo leto v vsem Pakistanu, z različnimi delavnicami, seminarji... Kljub 30% odstotkom muslimanskih klerikov, ki sovražijo kristjane, želijo nagovoriti tiste, ki si prizadevajo za mir in sožitje v Pakistanu, da bi jih prepričali, da je to dejansko lahko mogoče tako v Pakistanu, kot tudi drugod po svetu.

Malteški brat kapucin na poštni znamki

Ob priložnosti 150. obletnice rojstva Božjega služabnika, našega brata Baskala Farrugia, je 9. februarja letos malteška pošta izdala posebno poštno znamko. Naročila sprejemajo tudi prek spleta na njihovem filiatelističnem uradu.

Pismo papeža kapucinskemu vrhovnemu predstojniku

Kot je znano, je papež v začetku februarja obiskal Združene Arabske Emirate. V tem letu obeležujemo 800 obletnico srečanja sv. Frančiška Asiškega s sultanom v Egiptu. Ni ravno znano o naši močni kapucinski navzočnosti v tej regiji, saj je pastoralna skrb zanjo zaupana prav našemu redu. Generalna kustodija Arabije šteje 75 bratov, v dvanajstih okrožjih dveh vikariatov (južne in severne Arabije). Ob vrnitvi domov je papež Frančišek našemu vrhovnemu predstojniku bratu Robertu Ge-

nuinu poslal posebno zahvalno pismo, v katerem se je želel zahvaliti za delo, ki so ga bratje opravili ob 800 letnici srečanja sv. Frančiška in sultana. To delo je obrodilo preteklo srečanje na arabskem polotoku. Tudi sam je bil po zgledu sv. Frančiška navdihnjen, da gre celo k muslimanskim vernikom. Zato prosi brate, naj vestno nadaljujejo s svojo navzočnostjo in služenjem za dobro vseh vernih, kjerkoli bi lahko bili. Papež se zahvaljuje za to pričevanje kapucinov. Znova prosi, naj nadaljujemo s to potjo medsebojnega spoštovanja, svobodni raznih idej spreobračanja, ki bi naredilo tujce iz tistih, ki ne poznajo Jezusa Kristusa kot Gospoda. Ob ponovni zahvali podeljuje tudi svoj apostolski blagoslov.

Papež v Loreto

Papež Frančišek bo 25. marca poromal v Loreto s posebno prtljago. S seboj bo kot dar za Marijo prinesel Sinodalne dokumente, natančneje posinodalni dokument, sad škofovske sinode mladih, ki je pod naslovom »Mladi, vera in razločevanje poklicanosti« potekala lanskega oktobra v Vatikanu. Ob obisku bo v baziliki daroval sveto mašo, ob njenem zaključku pa podpisal omenjeni dokument »Pismo mladim« Nato se bo v zakristiji srečal tudi z brati kapucini, ki v tem kraju delujejo. Pričakuje se, da bo bolnike pozdravil v cerkvi, na trgu pred njo pa navzoče vernike.

Prevedel br. Gregor Rehar

Gangster ali duhovnik?

Osebna zgodba

Oče René-Luc

Zvonec v šoli naše mestne četrti v Nîmesu je zazvonil. Smo septembra 1978, star sem 12 let in vstopam v peti razred. Moj brat Cacou obiskuje isto šolo. Samo eno leto je starejši od mene, vendar lani ni izdelal razreda. Tako sva letos sošolca. Z bratom sva skoraj enako visoka, toda on je veliko bolj mišičast. Prav nič si nisva podobna. On je temnolas, jaz pa imam lase svetle. On ima zelene oči, jaz pa modre. On ima povsem običajen nos, jaz pa ravnega. Njemu so vseč individualni športi in igra tenis. Meni so bolj vseč skupinski športi, igram pa nogomet. On veliko bere romane, jaz pa raje gledam stripe. Nepomembne razlike, ki naju samo povezujejo. Kot dva koščka iste sestavljanke.

Tako začena svojo pripoved René-Luc, francoski duhovnik, župnik študentske župnije in voditelj škofijskega misijona Cap Missio v Montpellierju. V njej izvemo, da sam dolgo ni poznal svojega pravega očeta, v mladosti pa ga je močno zaznamovalo življenje s kriminalcem, materinim partnerjem in zdelo se je, da je njegova pot določena. Potem pa je v najstniških letih začutil močen Božji dotik ob poslušanju znanega ameriškega pričevalca, kar ga je vodilo v izbiro nove življenjske poti - duhovništva. Več let je križaril po Franciji in pričeval o svojem spreobrnjenju, njegova knjiga pa je postala prava uspešnica med mladimi bralci. S svojo izkušnjo pomaga mladim v CapMissio, škofijski šoli za misijonsko dejavnost mladih.

Zgodba o velikem upanju in duhovni rasti je izšla pri založbi Družina 2019.

Zelena knjiga

(Green book, ZDA)

Kaj imajo skupnega komedije Butec in butec, Nori na Mary ipd. ter kritiško hvajljena drama Zelena knjiga? Režiserja, Petra Farrellyja, ki je uspel iz romantičnih komedij presedlati v veliko bolj resne, pa čeprav še vedno komično obarvane vode. Zelena knjiga je film, ki je letos odnesel glavnega Oskraja za najboljši film. Pa si ga je zaslužil? Tukaj so mnenja deljena a vseeno filmu ni kaj veliko za očitati. V rasno nestrpni Ameriki šestdesetih let prejšnjega stoletja mora beli šofer po jugu države iz nastopa na nastop prevažati črnega klavirskega virtuozu. Med njima se splete posebna vez prijateljstva in spoštovanja, ki ju pelje čez najrazličnejše izzive ter dogodivščine. Oba glavna protagonista sta dovolj odprta za novosti, da se uspeta prilagoditi drug drugemu in tako dobimo zelo zanimiv dvojec, ki se zoperstavi rasizmu, snobovstvu in še čemu. Glavna igralca (Viggo Mortensen in Mahershala Ali) naravnost blestita, je pa res, da je velika umetnost tudi v dobrih dveh urah tako potanko razviti in predstaviti glavne akterje zgodbe. Film, ki je narejen po resničnih osebah in zgodbi, navdaja optimizem in dobra volja in tako ga priporočam vsem, saj nas uči kako biti boljši ljudje.

Matjaž Kosi

Kančevci

15. - 17. marec 2019 – **Zakonska skupina in ŽPS - župnija Ptuj – Sv. Ožbalt**
16. - 17. marec 2019 – **Birmanci in starši - župnija Gornja Radgona**
21. - 24. marec 2019 – **Slikanje ikon.** Vodi: Silva Božinova Deskoska)
22. - 24. marec 2019 – **Duhovne vaje za dedke in babice.** Vodi: dr. Marija Sraka
2. - 24. marec 2019 – **Duhovne vaje za prvoobhajance - župnija Ljubljana – Štepanja vas**
29. marec 2019 - 5. april 2019 – **Teden posta I.** Vodita: br. Miha Sekolovnik in Ruth Müller-Wick
5. - 12. april 2019 – **Teden posta II.** Vodita: br. Miha Sekolovnik in Ruth Müller-Wick)
26. april - 3. maj 2019 – **Duhovne vaje s postenjem.** Vodita: br. Miha Sekolovnik in s. Marija Irena Stele
3. - 5. maj 2019 – **Svetopisemske figure.** Vodita: br. Primož Kovač in Marjana Talian
5. maj 2019 – **Prvoobhajanci in starši - župnija Pečarovci**
12. maj 2019 – **Birmanci in starši - župnija Pečarovci**
23. - 26. maj 2019 – **Duhovne vaje za člane molitvene naveze za dobre družine in duhovne poklice.** Vodita: br. Placid Prša in br. Primož Kovač
31. maj - 2. junij 2019 – **Kolesarji - župnija Poljane nad Škofo Loko**
31. maj - 2. junij 2019 – **Vikend meditativnega plesa.** Vodita: Ruth Müller Wick in br. Stane Bešter
24. - 28. junij 2019 – **Teden za družine Aninega sklada**
24. - 27. junij 2019 – **Tabor Mladih.** Vodijo: br. Milan Kvas, br. Stane Bešter in Marjana Talian
28. junij - 7. julij 2019 – **Kontemplativne duhovne vaje.** Vodita: br. Miha Sekolovnik in s. Marija Irena Stele)
30. junij - 2. julij 2019 – **Uvajanje v meditacijo.** Vodi: dr. Marija Sraka

Vipavski Križ

11. - 14. april 2019 – **Getsemani. Za fante.** Informacije in prijave: br. Jakob Kunšič, tel. 068/644-989, e-pošta: br. jakob.kunsic@gmail.com
1. - 5. maj 2019 – **Duh dela. Izkušnja dela, molitve, moške duhovnosti - za fante.** Informacije in prijave: br. Jakob Kunšič, tel. 068/644-989, e-pošta: br.jakob.kunsic@gmail.com

Assisi

26. april - 30. april 2019 - **Družine in odrasli.** Vodijo: br. Milan Kvas, br. Jožko Smukavec in sodelavci. Informacije in prijave: br. Milan Kvas, Kančevci 38, 9206 Križevci v Prekmurju, tel. 040/220-972, e-pošta: milan.kvas@rkc.si
22. - 28. - julij 2019 – **Romanje za mlade** (od 17-30 leta). Vodijo: br. Jakob Kunšič, br. Jurij Štravs, br. Luka Modic, sestra FMM. Informacije in prijave: br. Jakob Kunšič, tel. 068/644-989, e-pošta: br.jakob.kunsic@gmail.com

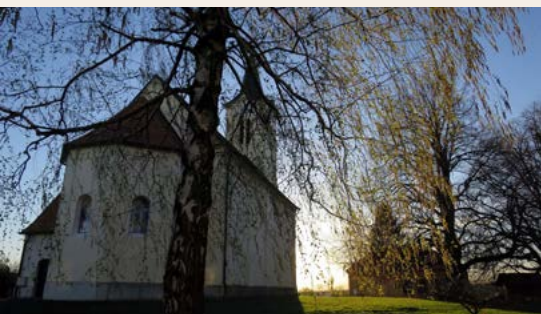

Getsemani

Je odmik za fante (17–32 let), ki želijo iti na pot z Gospodom, v molitev, premišljevanje ... Da bi podživeli Jezusovo trpljenje, smrtni strah, da bi poskusili vsaj malo začutiti, kar je čutil On in kaj se je podilo po glavah apostolov. Gre za pripravo na obhajanje velikonočnih praznikov: skrivnosti trpljenja, smrti in vstajenja našega Gospoda Jezusa Kristusa.

**od 11. do 14. aprila 2019
v Vipavskem Križu**

prjave in info:
br.jakob.kunsic@gmail.com

Ali veš...

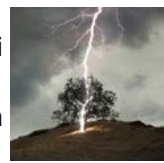
Ko 23. marca praznujemo svetovni meteorološki dan (leta 1950 je namreč na ta dan začela veljati konvencija o Svetovni meteorološki organizaciji), lahko preveriš, če ti je o vremenu znano tole:

- Najnižja temperatura izmerjena na zemlji je bila – 98,6° C.
- Najnižjo temperaturo v Sloveniji so doslej izmerili na Babnem polju, in sicer -34,5 stopinje Celzija. Do tam so se termometri spustili 15. in 16. februarja 1956 ter 13. januarja 1968.
- Toplejše jesensko vreme pomeni večje pajke v stanovanjih.
- Vsako minuto na zemlji divja okrog 2000 neviht.
- Najbolj vetroven kraj na zemlji je Cape Farewell na Grenlandiji.

- Deževniki pridejo na površje, ko se obeta naliv.
- Na Antarktiki lahko tako močno sneži, da ni mogoče videti roke pred obrazom.
- Na sekundo udari v zemljo okrog 100 strel.
- Snežinka lahko na zemljo pada tudi dve uri.
- Država z največ tornadi so ZDA, na leto jih imajo okrog 1200.
- Mavrica ni vidna samo v dežju, ampak tudi v megli, pršcu in rosi, vedno torej kadar so v zraku kapljice vode, na katere seje svetloba pod določenim kotom.
- Majhen kumulus oblak ima življenjsko dobo okrog 15 minut.
- Možnost, da te zadene strela, je ena proti tri milijone.
- Leta 1899 je bilo tako mrzlo, da je zamrznila celotna reka Misisipi.
- Keraunofobija se imenuje paničen strah pred strelo, brontofobija pa pred gromom.

Kdo bo močnejši?

Božje oko gleda na nas

Zadel bom točno v tarčo

Različnih barv kože in jezikov,
a ista ljubezen

Ta torta pa ne bo za vse lačne

Frančiškovi otroci in stvarstvo

Če Gospod ne zida ...,
bi tole padlo.

**Gospod, naj tolažim bolj, kot si iščem tolažbe;
naj razumem bolj, kot iščem razumevanja;
naj ljubim bolj, kot si želim biti ljubljen.**

sv. Frančišek